

**LA CASA DELS BARRIS**  
Neix Espai Línia, el primer centre de comunicació de proximitat pàgs 16 i 17

**ENTREVISTA**  
Nando Cruz: "Els macrofestivals dins d'una metròpoli són una cosa insòlita" pàgs 24 i 25



# liniaeixample

cada dimecres

Setmanari • 13/7/2022 • Núm. 211 • liniaeixample.cat

Arnau Nadeu i Albert Ribas entrevisten Ada Colau a Espai Línia. Foto: Joanna Chichelnitzky



## "Situarse en l'anticolauisme és una feblesa"

Entrevista a Ada Colau, alcaldessa de Barcelona i presidenta de l'AMB pàgs 10 i 11

**SANT ANTONI** pàg 14  
José Ramón González, del bar Laláns: "Si una cosa funciona, no la toquis"



**POBRESA** pàg 3  
Tres dècades vivint al carrer: "La primera nit va ser impactant"

**FORT PIENC** pàg 23  
Tot a punt per preparar el solar on s'ha de fer el nou CAP del barri



ALUMINI - VIDRES  
OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls  
claraboies • alumini

projectes integrals  
l'execució d'obra



*Si ho pots somiar,  
nosaltres ho podem  
fer realitat*

**cuinescat**

Gremi de reformes  
d'interiors, cuines  
i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona  
Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com  
www.home-homing.com  
• Magatzem: Ptge. Utset, 3



Amb  
la  
clàssica

Cat  Música  
35  
anys!

# Mitja vida vivint al carrer

» Fa dos anys que en Jaume viu en un pis amb la seva gossa després de passar tres dècades al carrer  
 » La Fundació Arrels alerta que hi ha més de 1.200 persones que encara dormen al ras a Barcelona

Anna Utiel  
**BARCELONA**



Ha viscut trenta anys al carrer, la meitat de la seva vida, i les ha vist de tots colors. La nit que més recorda és la del 17 d'agost de 2017, després de l'atemptat de la Rambla. "Va ser l'única vegada que vaig dormir a dins del pàrquing. Normalment dormia a l'exterior, a l'entrada de viants", explica Jaume Mengual. Parla del pàrquing del Raval que es va convertir en casa seva durant els últims cinc anys que va passar al carrer, abans d'aconseguir finalment un sostre, a principis de 2020.

A l'entrada d'aquell aparcament va trobar, primer, un recer segur i, més tard, una família. Va començar a passar-hi les nits mentre el pàrquing estava en desús i, quan el van tornar a posar en marxa, va buscar un altre lloc on dormir per evitar problemes. Al cap d'uns mesos hi va tornar i, lluny de rebutjar-lo, els nous responsables li van oferir un petit traster on guardar les seves coses. També feien que la càmera de seguretat l'enfoqués per assegurar-se que estava bé i el despertaven cada matí, el convidaven a baixar al pàrquing amb ells i passaven l'estona plegats. "M'hi van acollir com si fos un més. Va ser la primera vegada que em va passar una cosa així", assegura en Jaume.

Tot i que encara manté l'amistat amb el gerent del pàrquing, fa dos anys i escaig que no el veu cada dia. Poc abans de l'esclat de la pandèmia va entrar a viure en un dels pisos APROP de l'Ajuntament –edificis temporals– al Gòtic i va deixar de formar part de la llarga llista de persones que dormen al carrer a Barcelo-



Jaume Mengual i la seva inseparable Laika, a La Troballa, la botiga i el taller de la Fundació Arrels. Foto: A.U.

na. Actualment en són 1.231, segons el recompte anual de la Fundació Arrels. L'entitat matisa que es tracta d'una xifra "de mínims" i que en realitat n'hi ha moltes més, refugiades potser en locals on és difícil detectar-les.

El recompte es va poder fer gràcies a més de 500 voluntaris que van passar la nit del 15 de juny als carrers de Barcelona. També ho van aprofitar per fer l'enquesta que els permet elaborar l'informe anual sobre la situació de les persones sense sostre de la ciutat. "Encara que és una enquesta llarga, no és difícil que vulguin respondre-la. Moltes de les persones sense llar se senten tan soles que, sigui l'hora que sigui, els ve de gust parlar i explicar coses de la seva vida", comenta la Maite Bosch, coordinadora d'un grup de voluntaris i col·laboradora habitual d'Arrels.

## ENLLOC SENSE LA LAIKA

D'aquesta soledat que esmenta la Maite en sap alguna cosa en Jaume. O en sabia, fins que la Laika va arribar a la seva vida. Aquesta gossa de tres anys –"la meva nena", li diu ell– va amb ell a tot arreu. "És la millor companyia que puc tenir", afirma, amb tendresa. Són tan inseparables que ell sempre ha preferit dormir al ras amb ella als peus que deixar-la sola per poder entrar a qualsevol alberg per a persones sense llar que no admetés gossos.

Per això, quan l'Ajuntament li va dir que no podria entrar a viure al pis APROP amb la gossa perquè la seva raça es considerava potencialment perillosa (cosa que costa de creure, passant una estona amb ella), en Jaume ho va tenir clar: "Si no hi entra la Laika, jo tampoc". Va estar uns dos mesos insistint-hi, però al final tot va

sortir bé i van passar el confinament junts a la seva nova llar. Als seus 62 anys, en Jaume reconeix que es troba en un dels moments més dolços de la seva vida.

## "NINGÚ S'HO ESPERA"

"Ningú que viu al carrer s'esperava acabar vivint al carrer". Coincideixen a dir-ho el director d'Arrels, Ferran Busquets, i la voluntària Maite Bosch. I ho corrobora en Jaume: "La primera nit que vaig passar al ras va ser impactant, no sabia què fer ni on anar", recorda, i admet que estava espantat.

La por és un sentiment que segurament no acaba de marxar mai quan dorms al carrer. Notícies com l'agressió a un home sense sostre que van cometre tres nois a prop de la plaça Espanya el passat dia 10, i tantes altres, generen una sensació d'in-

seguretat que condiona el dia a dia. "Recordo, per exemple, un cop que vaig sentir que li havien calat foc a una dona que dormia en un caixer", lamenta en Jaume.

Precisament, el director d'Arrels alerta d'una tendència a l'alça de les agressions que s'està començant a detectar i de la qual "caldrà fer un seguiment". També assenyala que, malgrat que l'Ajuntament ha creat nous recursos per a persones sense llar últimament, encara són "totalment insuficients" perquè la quantitat de gent que dorm al carrer a Barcelona continua sent "molt alta". Alhora, convida a lluitar contra l'estigma que hi ha al voltant d'aquestes persones. Des de l'experiència, en Jaume reforça aquesta idea: "Es passa molt malament al carrer, però és una autèntica escola i no m'avergonyeixo d'haver-hi viscut".



## Segueix-nos

a les xarxes socials

# @liniatarxa


facebook



twitter



instagram


## La lupa

# Receptes per a una millor Barcelona

per Jordi Martí Galbis, regidor-portaveu del grup municipal de Junts a Barcelona



Foto: Pexels



**S**i alguna cosa ha quedat acreditada després de set anys de mandat d'aquest govern municipal és que Barcelona ha empitjorat en gairebé tots els fronts. Des de la inseguretat galopant fins a la brutícia i la degradació de l'espai públic, passant per la pèrdua patrimonial, el caos de la mobilitat, l'increment de persones sense llar o l'animadversió per l'activitat econòmica, turismofòbia inclosa. I els responsables d'aquest estat de coses, que segons les enquestes és la causa que un 30% dels barcelonins vulguin marxar de la ciutat, tenen noms i cognoms: Ada Colau i Jaume Collboni.

A menys d'un any per a les eleccions municipals, el fenomen del *barceloní empenyat* pren cos i, per ell mateix, ja hauria d'amenaçar les expectatives de Colau i Collboni de reeditar el govern de coalició. Però no n'hi ha prou amb governar malament per perdre les eleccions. Cal una alternativa real, sòlida i que sigui percebuda com a tal per la ciutadania. I perquè això sigui possible, més enllà d'exercir una oposició útil i responsable com és la que hem exercit des de Junts per Catalunya, sobretot cal projectar il·lusió pel canvi i propostes concretes i alternatives per millorar la ciutat i la qualitat de vida de la gent. Idees i il·lusions que siguin àmpliament compartides, que siguin factibles de portar a terme i que sintonitzin amb les reivindicacions dels sectors més actius i compromesos de la societat barcelonina, que fa mesos que qüestionen el govern municipal.

I el primer que cal dir és que les coses es poden fer millor i, de fet, que ja les hem fet millor en el passat. En el capítol de la inseguretat, que és la primera preocupació dels barcelonins, cal recordar que a través

de l'apoderament de la Guàrdia Urbana, el compliment de les ordenances municipals i la bona coordinació entre els cossos policials, sota la direcció política de l'alcalde Xavier Trias i del tinent d'alcalde Joaquim Forn es van aconseguir fites com l'erradicació dels trilers a la Rambla, l'expulsió dels carteristes del metro i que la inseguretat baixés a la setena posició del rànquing de les preocupacions.

Des de Junts oferim una recepta general per a un bon govern de la ciutat: governar per a tothom des d'un diàleg sincer i permanent amb les entitats, les institucions i el territori. No només necessitem canviar urgentment el mal govern municipal actual. També cal

## No es pot consolidar la imatge actual de Barcelona com a ciutat on tot s'hi val

que el nou govern destil·li un nou estil de fer les coses que deixi enrere la confrontació permanent que provoca l'equip de govern actual i el sectarisme que el defineix.

Barcelona necessita ordre i endreça. Cal fer complir les lleis i les ordenances municipals i exigir a les empreses de serveis contractistes del consistori que facin bé la seva feina. De cap manera es pot consolidar la imatge actual de Barcelona com a ciutat on tot s'hi val i on la impunitat està a l'ordre del dia.

Barcelona necessita també que l'economia, i encara amb més raó en l'etapa postpandèmia, generi

llocs de treball i progrés col·lectiu. Necessitem un govern que faciliti la implantació de les empreses i els emprenedors a la ciutat i que lluiti per aconseguir inversions, tant internes com internacionals. Barcelona necessita un Ajuntament i un govern municipal amb vocació de capital europea i, sobretot, que exerceixi de capital de Catalunya i tractora de la nova revolució metropolitana que ha estat incapaç de liderar Ada Colau com a presidenta de l'AMB.

I també volem ser la Barcelona social, que té cura de la seva gent i que treballa per no deixar ningú enrere. Ara tenim un govern municipal que diu que és el que més gasta en polítiques socials de l'Estat. Però el que necessitem és un govern que, gastant el mateix, es noti. Com es pot dir que som l'Ajuntament que més diners gasta en polítiques socials i, en canvi, que no parin d'augmentar els sencesostre, els assentaments irregulars o els desnonaments?

També caldrà revertir totes les actuacions urbanístiques i les accions a l'espai públic que estan posant en crisi la qualitat i la funcionalitat que han caracteritzat històricament l'urbanisme de Barcelona. Sense estudis rigorosos d'impacte sobre la mobilitat, l'economia o el comerç, determinats projectes, com la Superilla Barcelona o la connexió del tramvia per la Diagonal, hipotecaran l'Eixample de Cerdà.

El canvi és tot això, i molt més. Ens estimem Barcelona i ens neguem al fatalisme i al conformisme. Des de Junts oferim una nova etapa. Volem la millor Barcelona i la farem, de la mà de les desenes d'iniciatives que sorgeixen de la societat civil i que amb tota seguretat es donaran a conèixer els pròxims mesos.

Aquí es piula 

El Twitter en paper



@nandocruz32

[Sobre la importància del Cruïlla 2022] Cuan-do Juan Luis Guerra preguntó al públic, quedó clar que en el Parc del Fòrum había barceloneses de toda Latinoamérica: Ecuador, Perú, Colombia, Venezuela, Cuba... De repente, un macrofestival barcelonés reflejaba la diversidad demográfica de la ciudad.



@santaloester

Avui, a la platja, una dona jove ha dit: "Quin repetell de sol!", una paraula preciosa que feia temps que no sentia. També la podem fer servir per descriure accions com "arrepellar-se" o "fer el repetell". Ara que fa calor, és el moment ideal per dir-la cada dia. #Llengua #Català



@AdriPujol

Per cobrar una feina de cinquanta euros (menys el 15% d'IRPF), acabo de presentar pressupost, factura, declaració responsable del proveïdor, paper del banc signat per l'entitat, declaració d'Hisenda d'estar al dia de pagaments i els meus ous *morenos* al bany maria.



@AlbertLloreta

Fun facts sobre TikTok: només fa cinc anys que existeix. Ha crescut el doble de ràpid que Facebook. L'usuari mitjà s'hi passa el doble de temps que l'usuari mitjà d'Instagram. Avui és el doble de gran que l'any passat. El seu algorisme és un secret protegit pel govern xinès.



**Director Editorial:** Arnau Nadeu  
**Subdirector d'edicions:** Albert Ribas  
**Subdirectora de digital:** Anna Corbatera  
**Redacció:** Albert Alexandre (diari metropolitana), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 43221-2010

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)  
**Dept. de Producció gràfica:** Susana Dicenta  
**Distribució:** Andrés Meca i Pablo Favieri  
**Controller:** Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

**Editor-Administrador:** David Centol i Lozano  
**Director Editorial:** Arnau Nadeu  
**Director General:** Marcelo Villanueva  
**Coordinadora de Producció gràfica:** Marga Moreno  
**Webs temàtics:** Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat



## Els semàfors

## La clau



## Districte

La pacificació del tram del carrer Rosselló, entre la Model i l'Hospital Clínic, pot quedar ajornada després que el Districte hagi admès que es tracta d'un projecte complicat. Va ser la proposta guanyadora dels pressupostos participatius.

pàgina 12



## José Ramón González

González és el cap visible del bar Laláns de Sant Antoni, conegut per les seves truites. Va obrir el 2010 i des de llavors és un referent per als veïns del barri, alguns d'il·lustres com Quim Monzó, i d'altres punts de la ciutat.

pàgina 14



## Castellers SaFa

Els Castellers de la Sagrada Família van participar dissabte en una diada castellera a Edimburg (Escòcia). La colla ha pogut recuperar el seu tradicional viatge d'estiu després de dos anys sense poder-lo fer per la pandèmia.

pàgina 22



## L'Olucha

per Susana Pérez

Em declaro fan número u de Rosa Olucha. A hores d'ara, no crec que hi hagi ningú que no sàpiga qui és (escrit així: amb article determinant davant del cognom, perquè és com s'esmenta els grans). Quatre pinzellades per als despistats: fa un parell de setmanes es va viralitzar a Twitter un vídeo de l'actor i presentador Santi Millán cardant amb una dona que no és la seva parella. L'Olucha és la dona de Millán, protagonista involuntària d'aquesta història i qui ha sabut capgirar la trama per donar una lliçó a una Espanya hipòcrita, en el millor dels casos, o castrada, en el pitjor.

Després de la viralització del vídeo, moltes persones es van lamentar perquè van entendre que l'Olucha havia estat víctima de la infidelitat del seu marit. Però aquestes persones estaven equivocades, i així els hi va dir ella a través de les seves stories d'Instagram:

*"A todos los que me preguntáis '¿cómo estás?' o me decís cosas tipo 'lo siento, tienes todo mi apoyo', os comento: Yo estoy bien. Deberíais preguntaros cómo está él. Es él quien ha sufrido un ataque a su intimidación, que, por cierto, es delito. Su intimidación. Suyas y de nadie más. No tenéis que sentir pena ni apoyar a nadie. Yo no soy una víctima y aquí no hay ni bandos ni propiedades. Ni él es mío ni yo soy suya".*

L'Olucha l'encerta quan enfoca el tema, no com una infidelitat –quin escàndol!–, sinó com el que

és: un delictes. Un delictes contra la intimitat de l'actor i presentador Santi Millán tipificat al codi penal. I és tan delictiu difondre el vídeo pel seu caràcter íntim i privat com la seva redifusió, de manera que els milers d'usuaris que van participar en la propagació d'aquest contingut a través de repiular-lo a Twitter o de compartir-lo a

violència sobre les dones en nom de l'honor, el desig, la gelosia, la prepotència, la superioritat masculina o qualsevol altra bajanada. La llei de "la maté porque era mía", com deia la cançó, és encara present.

L'Olucha l'encerta de nou quan ens demostra que hi ha molts tipus de família. I ens explica que la seva, per exemple, es fonamenta en la llibertat, el respecte i la tolerància. No totes les parelles tenen la fidelitat com a valor suprem. Ans al contrari, som una societat hipòcrita que, en general, prefereix lluir cornamenta abans que establir una relació fonamentada en la comunicació i l'honestedat.

Com a l'Olucha, em fa molta mandra veure que a hores d'ara el sexe consentit i privat continua causant escàndols. I encara em fa més mandra que, quan es fa públic, la majoria s'apiada de la dona. No deixa de ser curiós que ningú es compadís dels homes d'altres casos d'intimitat viral, com ara el de l'expolítica Olvido Hormigos o el de l'extreballedora d'Iveco. Per no parlar que les relacions que no es basen en la fidelitat no només no es comprenen, sinó que sovint són objecte de mofa. Tot això és un signe inconfusible que el patriarcat ens habita.



Foto: @rosalolucha

WhatsApp són còmplices d'un delictes i podrien ser castigats, fins i tot, amb penes de presó.

L'Olucha l'encerta quan recorda que ningú és propietat de ningú. La violència contra les dones continua vigent –tot i ocupar encara un espai petit als mitjans de comunicació– i està apuntalada a la "llei de la propietat". Homes de qualsevol edat i classe social exerceixen la

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: [opinio@comunicacio21.com](mailto:opinio@comunicacio21.com)

## El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 "Si una cosa funciona, no la toquis": el bar Laláns triomfa amb les seves truites
- 2 La mirada de Marc Roset
- 3 Una inversió molt esperada
- 4 La nova ajuda que podran demanar els autònoms de Barcelona
- 5 Argimon, sobre si serà el candidat de Junts: "Sempre faré el que digui Xavier Trias"

## A les xarxes



#RenfeGratis



@Catinformacio: Pedro Sánchez anuncia una bonificació del 100% en els abonaments de Rodalies Renfe entre l'1 de setembre i el 31 de desembre del 2022.



#ElsÀudiosDeVillarejo



@Pulitologu: M'encanta que hi hagi tot un sector de gent que vulgui vendre que Ferreras és una poma podrida en un cistell ple de pomes periodístiques impecables.



#GoodbyeBoris



@QuimMonzo: Les cadenes britàniques de televisió informen de la dimissió de Boris Johnson amb la sintonia de Benny Hill de fons.

## Mirada pròpia



# Com parla la gran Barcelona al món?

per Elisenda Alamany, regidora d'ERC a l'Ajuntament de Barcelona i consellera a l'AMB

**E**n els darrers vint anys hem vist com la societat anava fent-se més complexa a mesura que experimentàvem una acceleració de canvis en les diferents maneres d'accedir a la informació, de moure'ns, de relacionar-nos, de consumir... Aquests canvis acumulats obren un veritable canvi d'època, i els governs locals i regionals han estat els primers a entendre que ja no es podia governar aquests nous temps només des d'un despatx i amb un pressupost. Són uns temps on la cosa pública va més enllà de les parets de les institucions i cal col·laborar amb els actors socials i econòmics presents al territori. Són uns temps on el rol de les institucions ha canviat: ja no han de gestionar només recursos públics, sinó anticipar-se als reptes del segle XXI, gestionar estratègicament els seus sistemes a llarg termini, ajustar les prioritats polítiques segons les preocupacions ciutadanes d'avui, liderar amb altres els desafiaments que ens plantegen qüestions com una pandèmia i posar en pràctica nous arranjaments institucionals per donar respostes ràpides. Fins i tot, a conflictes que sembla que passin lluny de casa, com la invasió d'Ucraïna. Els governs locals i regionals, com a nivells més propers a la ciutadania i amb necessitat d'oferir respostes, han estat els primers a entendre aquest canvi d'època i a aterrar els reptes globals a les seves agendes. I també a entendre la importància de tenir acció internacional.

Sobre totes aquestes qüestions hem tingut l'oportunitat de treballar durant una setmana a l'onzena edició del Fòrum Urbà Mundial de les Nacions Unides WUF11 en nom de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. L'esdeveniment ha aplegat més de 10.000 representants de ciutats, metròpolis, regions, estats, organitzacions internacionals i de la societat civil. Des de l'Àrea Metropolitana de Barcelona hem estat al Congrés de la mà d'altres institucions del país, on hem demanat més presència metropolitana en l'agenda urbana, ja que les ciutats i les metròpolis són clau en el desenvolupament de polítiques urbanes mundials.

Els plantejaments que hem fet representant l'À-

rea Metropolitana de Barcelona han estat fonamentalment dos. El primer, reconèixer que les ciutats i les metròpolis s'han fet càrrec dels reptes globals que tenim (digitalització, les desigualtats que encara persisteixen, el model energètic i la inflació, l'agenda climàtica, l'equitat i la salut, els efectes de la invasió d'Ucraïna i altres conflictes armats, els canvis en la geopolítica mundial i l'equilibri internacional), però no sempre amb les competències, l'autèntica descentralització i el finançament que seria desitjable per encarar aquests reptes.

El segon plantejament: que el nostre nivell de governança metropolitana ens permet connectar de manera més ràpida amb els reptes i preocupacions de la ciutadania. Ens permet anticipar i innovar en molts plantejaments polítics amb perspectiva supralocal.



Foto: AMB

Polítiques que han d'anar adreçades a la societat del segle XXI i no a la de fa vint anys. En aquest sentit, hem de situar Barcelona com un referent en l'agenda metropolitana internacional i consolidar-nos com a capdavanters en polítiques urbanes. Amb aquest propòsit, des de l'Àrea Metropolitana de Barcelona liderem la xarxa European Metropolitan Authorities (EMA) amb una vintena de representants polítics de les principals metròpolis d'Europa per debatre sobre com fer les nostres metròpolis més inclusives, segures, resilents i sostenibles. Aquesta xarxa va ser precisament una iniciativa que es va fer des de la nostra metròpoli, conscients que l'acció internacional en una societat global com la que vivim és clau. En aquesta trobada es va aprovar una declaració

política en què vam reivindicar l'adhesió d'Ucraïna a la Unió Europea, el compromís de participar en la reconstrucció d'Ucraïna un cop acabat el conflicte, més participació en les polítiques europees, una millor governança metropolitana i potenciar els intercanvis internacionals.

Per tal d'explicar aquestes receptes metropolitanas al servei de la ciutadania, vam destacar almenys dos exemples de la feina que hem estat fent en l'àmbit metropolità. Dos exemples relacionats amb la inclusió dels actors que avui són protagonistes a la ciutat i també el rol de lideratge institucional des de l'Àrea Metropolitana. El primer té a veure amb com dissenyem l'espai públic i l'habitatge per a la societat d'avui. Vam parlar de com treballem amb els 36 municipis de l'àrea metropolitana per l'accés a l'habitatge mitjançant l'Institut Metropolità de Promoció de Sol i Gestió Patrimonial (IMPSOL) dissenyant nous conceptes d'habitatge inclusius i amb perspectiva de gènere. El segon exemple és el lideratge de la institució metropolitana durant la covid, mitjançant el programa Apropa't, davant tota la comunitat social i econòmica que es va veure malmesa. Un programa per valor de 16,6 milions d'euros per donar suport i promoure la cohesió social, el reforç educatiu i l'atenció a les persones en situació de vulnerabilitat.

Estic convençuda que aquest és el camí que hem de seguir les institucions públiques de cara al futur de les ciutats i que aquesta és la veu que Barcelona ha d'exportar al món. Aquests fòrums ens han de servir per compartir coneixement i ens han de permetre trobar noves receptes o, com a mínim, descobrir quines de les que s'estan utilitzant funcionen més. El paper de les institucions ha canviat a mesura que ha canviat la societat: no només som els que administrem recursos, sinó els que hem d'innovar, els que hem de liderar, els que hem d'integrar la diversitat en el nostre procés de presa de decisions, els que hem d'estimular el diàleg pel bé de les nostres comunitats i els que haurem de cultivar les nostres aliances internacionals per fer sentir la veu de les ciutats i les metròpolis.

## Les millors perles



**U**n aficionat persegueix Pep Guardiola per demanar-li una foto. Tots dos van en bici. L'entrenador es pensa que és un lladre i fuig, accelerant. Al final baixa de la bici amb cara d'espantat, com dient "no em facis mal". El vídeo no té preu.

**R**oben una butaca de la biblioteca de Trinitat Vella. Ri apareix al balcó dels veïns. Ho ha explicat una treballadora de l'equipament a Twitter, amb imatges que no admeten dubtes: la butaca, taronja, és molt reconeixible.

**U**na embarassada de Texas circula sola per un carril VAO i, quan l'enxampen, diu amb convicció que el fill que porta al ventre és un passatger més, recordant als policies que la llei de l'avortament s'ha derogat perquè els fetus es consideren vides.

**E**ls responsables d'un aqüari del Japó es veuen obligats a donar un peix més barat als pingüins per l'augment de preus i els animals s'hi neguen: no obren la boca, giren la cara i, si finalment accepten ficar-se'l a la boca, l'escupen.

Alex Recolons/ACN

LA FOTO



# **línia** vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable



David  
Fernández



Montserrat  
Tura



Neus  
Munté



Oriol  
Lladó



Susana  
Pérez



Dolores  
Sabater



Jordi  
Martí



Lucía  
Delgado



Marc  
Cerdà



Gala  
Pin



Xavier  
Godàs



Martí  
Casamajó



Joan Ramon  
Casals



Elisenda  
Alamany



Xavier  
Marcé



Oriol  
López



Ferran  
Falcó



Manuel  
Reyes



Núria  
Parlon



Amau  
Nadeu



## Tribuna

# Viagogo, la punyalada al sector musical

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris



Foto: Pexels

**E**ls equilibris sobre els quals se sostenen els sectors culturals són molt fràgils. Tothom coneix els artistes, però molta gent no sap que darrere de la seva feina hi ha qui escriu un guió o qui compon una música; que algú ha dissenyat una posada en escena i un vestuari; que tot plegat implica un equip de persones que l'han produït; que alguna empresa ha venut les entrades i que en algun lloc aquest artista i el públic fan un acte de comunió que es diu espectacle. L'èxit o el fracàs de cadascun d'aquests esdeveniments que configuren el món de la cultura els afecta a tots en alguna mesura. A l'artista en primer lloc, però en un exercici d'encadenament de cadascuna de les peces que els configuren, al final a qui més afecta és a qui ha decidit arriscar-hi recursos i prestigi, és a dir, el productor.

El productor assumeix el cost d'una activitat, posa a la venda les entrades i efectivament assumeix el risc de l'èxit o del fracàs, i cal dir que no sempre se li reconeix la importància de la seva feina ni el mèrit que suposa la incertesa de cadascuna de les seves decisions. Tot plegat, a més a més, en un context d'assumpció de tota mena de responsabilitats: si cal suspendre el concert perquè plou, si el seient que he comprat no té bona visibilitat, si el so no estava ben equalitzat, si l'espectacle era massa curt o si, per qualsevol raó certa o no, el públic (ara convertit inexorablement en client) considera que l'espectacle (també ara inexorablement convertit en producte) no justificava el preu abonat. Sovint es tracta de petites responsabilitats poc rellevants que, per la naturalesa de l'activitat cultural i per la inevitable subjectivitat de cada persona, es diversifiquen individualment i construeixen o destrueixen la credibilitat i el prestigi de cada productor.

Sense empresaris productors, la cultura s'esvairia, potser reduïda a un petit grup de creadors solitaris sense gaire contacte amb la gent o emmagatzemada en repositoris públics més atents, de vegades, al manteniment d'un determinat tipus de cànon que no pas a una socialització real de l'art i de la creació. Per això cal protegir la figura del productor i eliminar tot el que malbarata la seva feina a l'empara de les noves tecnologies i del discurs fàcil de les economies col·laboratives.

En són un bon exemple aquelles plataformes que, sense cap participació directa en el risc de l'espectacle, aprofiten les virtuts de les tecnologies per induir la revenda, apujar el preu de les entrades i, no poques vegades, falsificar-les venent dos cops un mateix seient.

D'entre totes, s'endú la medalla d'or Viagogo. La seva agressiva estratègia ha aconseguit col·locar-la en un lloc privilegiat dins de les pràctiques empresarials mancades d'ètica que compren entrades de tota mena d'espectacles altament comercials per posar-les a la venda a preus molt superiors als originals.

Ras i curt: en un despatx ubicat en un indret indefinit i legalment protegit per una legislació favorable, un programa informàtic governat per robots i algorismes esgota les entrades d'un espectacle utilitzant falsos clients per revendre-les immediatament. Per això, i passa més vegades de les que voldríem, un espectador pot haver pagat el doble que el que s'asseu al seient del costat sense que els hagi quedat clar que han comprat entrades en plataformes diferents. Evidentment, les reclamacions van a parar al productor de l'espectacle; a l'empresari programador que poca cosa podrà fer-hi davant l'opacitat i l'habilitat legal del revenedor.

Viagogo és un exemple, entre altres, dels negocis que aprofiten la constant transformació de les tecnologies per situar-se a les fronteres de la llei, ateses les dificultats jurídiques per regular el seu marc d'actuació. És una relació tan complexa com la que tenen el dòping i els programes antidòping en el món de l'esport.

Segurament, hi ha dificultats legals per aturar aquesta mena de pràctiques, però hi ha una pregunta que sorprenentment no té resposta. Quina és la raó per la qual un productor no pot decidir quines i només quines plataformes li venen les entrades, prohibint, per tant, a Viagogo que les ofereixi? Quelcom tan senzill com a mínim deixaria clar al client qui està dins de la legalitat i qui actua en el mercat negre. Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor.

“

***Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor***

”

Flaixos

**@MarcSarrats:** Ara que ve al cas, he recordat la frase de ma mare de vora l'any 2000 que deia: "El tonto d'Estopa és més llest que el llest d'Andy y Lucas".

**@AlvaroMunoz:** El DIEC2 diu que l'onomatopeia per al batec del cor és 'trip-trap'. Jo un cor que fa trip-trap no sabria si portar-lo al metge o al mecànic.

**@joeldiazbrah:** Hi ha moltíssimes més persones que creuen que sé com es diuen i no sé com es diuen de les que puc gestionar.



# MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.



Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació  
d'informació  
i comunicació

**amic25** anys



# “Hem tingut un govern a tres, amb el PSC a dins i ERC a fora”

## Ada Colau

Alcaldeessa de Barcelona i presidenta de l'AMB

Arnau Nadeu / Albert Ribas  
Fotografia: J. Chichelnitzky

**E**ncara té penjat aquell cartell al seu despatx que deia “no oblidem mai qui som, d'on venim ni per què som aquí”? Sí, encara el tinc penjat. El mateix.

**Creu que la gent que va fer possible que arribés a l'alcaldia continua reconeixent qui són vostès, d'on venen i per què són aquí?**

Sí. A peu de carrer és el que percebo. Amb la pluja de querelles que ens han posat alguns sectors privilegiats, la gent ho veu i em diu que aguantant i que està al meu costat.

**Fa set anys que és alcaldessa. Què queda de l'Ada Colau del 2015 i en què nota que ha canviat?**

Crec que de l'Ada Colau del 2015 queda tot. La il·lusió i la motivació per canviar el model de ciutat són les mateixes. El que ha canviat és que ara tinc més coneixement de la institució i dels procediments.

**Canviar les coses potser no és tan fàcil com podia semblar des de fora de la política...**

Sí. Quan entres a dins veus la com-

plexitat de les coses. Des de fora és difícil imaginar-s'ho. Però alhora hem confirmat que coses que ens deien que eren impossibles en realitat eren possibles, com ara la política antidesnonaments malgrat no tenir-ne competències. Així i tot, es triga, perquè entre que decideixes una cosa i s'acaba fent sovint passa molt més temps del que voldries.

**“Hi ha hagut una campanya de desprestigi de la ciutat finançada”**

**Optarà a un tercer mandat. El realisme polític ha pesat més que els postulats estrictes que marcava el que es va anomenar “nova política”?**

Jo estic complint amb el nostre codi ètic, que permet dos mandats o, com a molt, tres. El tercer mandat, i l'últim, em fa molta il·lusió per consolidar la transformació. Les Glòries, la Meridiana, la Marina, el tramvia

per la Diagonal... Són projectes que necessiten un tercer mandat.

**Si ho tenia tan clar, com és que ha trigat tant a resoldre la incògnita?**

Jo no tenia pressa, perquè he de fer d'alcaldeessa i governar la ciutat, no pensar en les eleccions. I també perquè per a mi era molt important que fos l'organització la que fes la reflexió i ho validés. Jo no tinc cap mena d'ansia d'allargar-me en el càrrec.

**Tot i que l'últim Baròmetre de l'Ajuntament la dona guanyadora de les pròximes eleccions, també hi treu la pitjor nota des que és alcaldessa (4,1). Això després que una enquesta del Gesop apuntés que tres de cada quatre barcelonins volen un canvi a l'alcaldia. Sembla una mala tendència...**

L'única certesa que apunten totes les enquestes és que Barcelona és una ciutat d'esquerres i progressista. Les formacions que liderem tots els sondejos som Barcelona en Comú, ERC i el PSC. De fet, aquest mandat ja hem governat de forma estable amb un govern d'esquerres a tres, amb el PSC a dins i ERC a fora. Dit això, el que interessa a la ciutadania és que parlem del model de ciutat. Tot apunta a un govern d'esquerres, però el fet que

marcarà la diferència serà qui el lideri. Amb Barcelona en Comú al capdavant s'han fet coses que no s'havien fet mai.

**A la recent jornada municipalista d'En Comú Podem va afirmar que multiplicaran la seva força. Realment creu que pot millorar els resultats de les últimes eleccions?**

Ho crec totalment, perquè és el que em trobo a peu de carrer des que vaig dir que optaria a un tercer mandat. Molta gent m'ha dit que no m'havia votat en el passat i que ho farà ara perquè ha vist que està-

**“Hi ha sectors econòmics que mai en tenen prou i volen el màxim benefici”**

vem determinats a fer segons quines polítiques. Són ciutadans que, amb tota la legitimitat, al principi no tenien clar que sabéssim gestionar o que fóssim fiables i que ara pen-

sen que sí. Fins i tot hi ha molts ciutadans que em diuen: “En altres eleccions voto altres coses, però a Barcelona tinc clar que ningú defensarà la ciutat més que tu”.

**Vostè sap que la seva figura genera posicions als antípodes. Creu que el que s'anomena “anticolauisme” fa servir un argumentari que l'acaba reforçant?**

Qui es posiciona com a anticolauista, com ara Junts per Catalunya, demostra que no té projecte. Si en tens, no parles de Colau sí o Colau no. Situar-se en l'anticolauisme, o en qualsevol altre *anti*, és una feblesa. Dit això, hi ha molta crítica legítima. Però jo vull reivindicar l'orgull de ciutat, perquè hi ha hagut una autèntica campanya de desprestigi finançada on han participat alguns grups de l'oposició i alguns mitjans que s'han abonat a les *fake news*, al descrèdit i a les mentides. Em sembla inacceptable en termes morals i no ho hem de permetre.

**Quan diu una campanya finançada, a què es refereix?**

A formacions polítiques que destinen recursos a fer campanyes per diferents mitjans i vies per desprestigiar i alimentar *fake news* sobre mi i sobre la ciutat. I això molta gent ▶

# “A la ciutat no hi ha un problema generalitzat amb la neteja”

◀ ho veu, perquè m'ho diu. Jo només demano que parlem a partir de les dades, que mostren que Barcelona està liderant la recuperació econòmica i la sortida de la crisi, o que mirem els esdeveniments estratègics que hem captat, com ara la Copa Amèrica de vela o la capitalitat mundial de l'arquitectura. No hem d'acceptar que es menteixi per motius partidistes, i en aquestes campanyes ho hem vist.

**Quan reivindica el bon moment de Barcelona ens recorda Jaume Collboni. Com és compartir govern amb qui serà un dels seus màxims rivals a les eleccions? Sembla que el PSC ha apostat per fer visibles les discrepàncies amb vostès...**

Jo matisaria això de màxims rivals. Per a mi el màxim rival és la dreta política i econòmica, que s'ha manifestat clarament en les querelles que ens han posat els fons voltor o l'empresa privada de l'aigua. Respecte al PSC, entenc que marqui les diferències mentre ho faci des de la lleialtat. Hem vist altres governs on les punyalades volen, com a l'altre costat de la plaça Sant Jaume.

**Ara que citava la Copa Amèrica de vela, de vegades crida l'atenció l'Ada Colau que veiem en un acte com el de la seva presentació, per exemple, i l'Ada Colau que veiem a l'estrena de la biblioteca García Márquez, per posar-ne un altre. En un sembla que no s'hi troba del tot a gust i en l'altre se la veu molt més contenta. És així? És normal, perquè vinc de ser activista i no hi ha res que em faci més il·lusió que les inversions en els barris eternament oblidats. M'hi reconec plenament, en aquesta imatge. Però el fet que sigui molt més feliç a la García Márquez o que em posi a plorar a la Marina perquè inaugurem un metro que fa dècades que s'esperava no vol dir que diem que no a altres esdeveniments internacionals. El que hem dit és que volem triar. Vam dir que no, per exemple, a l'Hermitage perquè era un *pelotazo* en tota regla.**

**Hem parlat del PSC. El seu altre rival és ERC. Creu que després de les pròximes eleccions és moment que els comuns i ERC s'entenguin i puguin formar govern junts?**

Crec que serà moment de govern ampli d'esquerres. El més important és que nosaltres traiem el millor resultat per poder liderar aquest govern. En les darreres eleccions ja vaig proposar un govern a tres, però en termes nacionals el PSC i ERC volien presentar-se com a enemics irreconciliables. A la ciutat, però, coincideixen molt, de vegades més que amb nosaltres. Les

propostes que es fan ara és perquè liderem nosaltres el govern. No he vist ERC confrontant els fons voltor, aturant la massificació turística... A la Generalitat han liberalitzat el lloguer d'habitacions. Si no liderem nosaltres el govern, el PSC i ERC acaben cedint a les pressions d'alguns sectors que no havien trobat aturador als seus privilegis.

**Parlant de governar, l'aposta per transformar la ciutat des de la mobilitat i l'urbanisme genera molts titulars. Creu que d'aquí a uns anys els canvis que ha impulsat tindran més consens?**

Les transformacions que s'estan fent ara crec que ja tenen molt de consens. La superilla de Sant Antoni, les Glòries, la Meridiana... Hem doblat els carrils bici, estem posant més verd i espais més saludables... Es parla molt de la superilla de l'Eixample, però ho estem fent a la Marina, al Besòs... A tot arreu. Tots els

**“Vam dir que no a l'Hermitage perquè era un 'pelotazo' en tota regla”**

Baròmetres diuen que el 80% de la gent demana que es pacifiqui la ciutat i que hi hagi més verd. El que queda pendent és la mobilitat metropolitana, perquè Barcelona està fent els deures però hi ha altres administracions que no. Ho veiem a Rodalies o amb la Línia 9 del metro. Barcelona no es pot resignar a respirar verí perquè altres no han fet els deures.

**Un altre tema que genera controvèrsia és la neteja. Què està passant? Molta gent s'ho pregunta...**

En el període de transició del canvi d'una contracta es van avaluant quines millores cal fer. Dit això, no diria que a la ciutat hi ha un problema generalitzat amb la neteja. Hi ha punts, com ara Ciutat Vella, on cal intensificar la neteja. Però som la ciutat que hi destina més diners. Ara bé, també cal cuidar la ciutat, perquè hi ha gent que ens diu que netegem més que mai però que se segueix embrutant i que hi ha molt incivisme.

**La preocupa aquesta qüestió de cara a les eleccions?**

Més que pensar en les eleccions, el que ens convé és resoldre-ho. Però no ho hem de demanar tot a l'administració. El primer que cal fer per

a la neteja és no embrutar tant. De neteja en fem més que mai, però és cosa de tots.

**Un altre tema important és el del turisme. Fa poc una vintena d'entitats, com ara Foment, van demanar que no s'instrumentalitzés aquest sector des de la política, fent referència a l'Ajuntament. Les entén aquestes peticions?**

Hi ha sectors econòmics que mai en tenen prou i que volen treure el màxim benefici a curt termini, però l'Ajuntament ha de defensar l'interès general i pensar en un model sostenible. El turisme és positiu? Sí, però no pot ser il·limitat i massificat. S'hi ha de posar normes. A nosaltres no només ens arriba el que diu Foment, sinó també el que diuen els veïns dels barris afectats. A Ciutat Vella, per exemple, hi ha molta preocupació pel retorn massiu del turisme. Per això estem reactivant la lluita contra els pisos turístics il·legals, entre altres mesures.

**Parlant de Foment, és un dels actors que fa més bandera del discurs metropolità i advoca per una institució que vagi més enllà de l'AMB. En canvi, el vicepresident executiu de l'AMB, Antonio Balmón, creu que això està abocat al fracàs. Vostè què n'opina?**

Tal com està dissenyada l'administració metropolitana, aquesta és insuficient. Quina és la millor manera d'evolucionar? El debat és aquest. Els municipis tenen molta por que això es faci des de dalt i que es dilueixin les identitats locals. S'han de conservar, no diluir-les. Barcelona no ha de ser arrogant ni devorar els municipis. Dit això, ha d'augmentar la governança i fer-ho amb cooperació, no amb imposició. La millor manera de fer-ho és construir a poc a poc. Generant projectes concrets d'èxit, com per exemple el que hem fet amb el primer operador metropolità d'habitatge.

**Un altre projecte concret és la proposta de Balmón de fer un nou sistema de seguretat metropolitana. Ha de ser prioritari això?**

El que cal és avançar en la coordinació entre les policies locals i els Mossos, però sempre amb el lideratge de la Generalitat, que és qui té les competències en aquest àmbit.

**Sobre la seguretat, l'esquerra i l'augment de l'extrema dreta, l'escriptor Kiko Amat deia en una entrevista a Línia que a la perifèria hi ha molta gent desenganyada...**

El problema és el clima d'antipolítica i els errors comesos des de la política institucional. La polarització també ha fet molt mal. I és evident que l'esquerra també ha de fer autocrítica. Hem de millorar moltes coses. ■



**– El PSC està fent visibles les discrepàncies amb vostè. La preocupa?**

**– Mentre ho faci des de la lleialtat ho entenc.**

**– Com és compartir govern amb un dels seus màxims rivals?**

**– El meu màxim rival és la dreta.**

**– I amb ERC, ha arribat el moment de governar junts?**

**– El més important és que nosaltres puguem liderar el govern, perquè el PSC i ERC acaben cedint a les pressions.**

# Esquerra de l'Eixample

líniaeixample.cat

13 de juliol del 2022

## Pressió veïnal perquè es pacifiqui un tram de Rosselló

**URBANISME** ▶ La proposta de pacificar el tram del carrer Rosselló que va de la Model a l'Hospital Clínic, presentada per l'Associació de Veïns (AV) de l'Esquerra de l'Eixample i per Camí Amic, va ser la més votada al districte en els últims pressupostos participatius. El suport ciutadà, però, no ha servit perquè tirés endavant. Com a mínim, no amb agilitat. És per

### Els veïns es reuniran demà amb Mobilitat per parlar sobre l'estat del projecte

això que demà, dijous, hi haurà una reunió entre l'AV i la regidoria de Mobilitat per abordar aquest tema.

En la darrera audiència pública, el regidor del Districte, Pau González, va reconèixer que aquest projecte escollit en els pressupostos participatius



El tram per pacificar va de l'Hospital Clínic a la Model. Foto: Maps

(el guanyador, recordem) és l'únic que pateix "alguna resistència tècnica" per part de Mobilitat. Tot i això, va assegurar que des del Districte estan "mirant com donar-hi compliment", mantenint "l'essència" de la proposta veïnal. D'altra banda, va aclarir que la resta d'idees seleccionades sí que estan avançant i tenen data d'inici.

El vocal d'Urbanisme de l'AV de l'Esquerra de l'Eixample, Xavier Riu, es mostra esperançat amb la reunió de demà i posa en valor la pressió veïnal que ha fet que Mobilitat els escolti. Pendent del que pugui passar en aquesta trobada, Riu té molt clar que "no pot ser que el projecte guanyador dels pressupostos participatius quedi ajornat".

## Nova mesura | Aposta per promoure la ciència

El Districte va presentar la setmana passada una nova mesura que busca promoure una ciència de proximitat al conjunt de l'Eixample. Entre d'altres, es vol fer visibles les activitats que es fan en els equipaments culturals i científics.

## L'antiga seu de la Gustavo Gili obre dos dies les portes

**EDIFICIS** ▶ L'antiga seu de l'Editorial Gustavo Gili, situada al número 87 del carrer Rosselló, és un d'aquells edificis no gaire coneguts per la ciutadania, tot i que el seu valor patrimonial és innegable. Ara, durant aquest mes de juliol, això pot deixar de ser una mica així, ja que s'han programat dues jornades de portes obertes –amb dues visites guiades per cada jornada– per tal que qui ho vulgui pugui conèixer millor l'edifici.

Així doncs, la primera oportunitat de descobrir les interio-

ritats d'aquest espai, que té la protecció de bé d'interès local, serà demà a les set i vuit del vespre, respectivament. Les dues altres visites guiades es faran el 28 de juliol amb el mateix horari.

Cal recordar que l'any passat l'Ajuntament va comprar l'edifici per convertir-lo en el que el consistori anomena Centre de Cultura i Educació. L'Institut de Cultura de Barcelona i l'Institut Municipal d'Educació hi traslladaran en el futur la seva seu i també tindrà una part per a l'ús ciutadà i veïnal.



L'edifici és referent pel seu disseny. Foto: Ajuntament



**SCHBELTA CLINIC**  
Medicina Estètica & Especialitats Clíniques



### ESPECIALITATS CLÍNIQUES

PODOLOGIA • NUTRICIÓ • FISIOTERÀPIA • TRATAMENT FACIALS  
MEDICINA FAMILIAR • INFERMERIA • TRATACMENTS CORPORAL





 Avenida Diagonal 299. Local 1 Bj - Barcelona - CP: 08013

 [schbeltaclinic.com](http://schbeltaclinic.com)

 [info@schbeltaclinic.com](mailto:info@schbeltaclinic.com)

 935 41 83 83 - 931 57 68 30

 [schbelta\\_clinic](https://www.instagram.com/schbelta_clinic)

 [schbelta\\_clinic](https://www.facebook.com/schbelta_clinic)



# la Barcelona desconeguda



La Casa  
dels Barris

espai línia

Girona, 52  
Dreta de l'Eixample

GERMANS  
HOMS  
DES DE 1852

## LLOGA 3 DIES I PAGA'N NOMÉS 2

**Tarifa caps  
de setmana**

Lloga la màquina  
un divendres i torna-la  
dilluns, pagant només  
2 dies.

LLOGA ONLINE  
[www.homs1852.com](http://www.homs1852.com)

DIY  
D'HOMS

DO IT YOURSELF, FES HO TU MATEIXI

# 3x2

CAP DE SETMANA

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · [info@homs1852.com](mailto:info@homs1852.com) · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) @homs1852

El grup d'habitatge de Fem Sant Antoni ha parodiat un vídeo de Turisme de Barcelona que dona raons per visitar la ciutat, intercalant imatges dures de desnonaments amb les del vídeo original i denunciant la gentrificació i l'especulació que provoquen els desallotjaments.

## “Si una cosa funciona, no la toquis”

» El bar Laláns s'omple cada dia de clients atrets en bona part per la truita de José Ramón González  
 » Entre els habituals hi ha gent de fora de la ciutat i personatges com Quim Monzó o Amaia Romero

Anna Utiel  
**SANT ANTONI**

Fa gairebé deu anys que la Carmen i el Juan, veïns de Vallcarca, baixen dos o tres cops per setmana a Sant Antoni per esmorzar al bar Laláns, al número 44 de l'avinguda Mistral. Aprofiten el temps lliure que els dona la jubilació per anar-hi expressament i començar el dia amb bon peu, as-saborint la truita que prepara amb excel·lència el propietari del local, José Ramón González.

De fet, aquest és el motiu de pes (mai millor dit, perquè estem parlant de truites de deu quilos) pel qual hi van molts clients, fins i tot de fora de la ciutat. Sense treure cap mèrit al fidel matrimoni de Vallcarca, González assegura que també té parroquians de Sant Feliu i de Sant Boi, per exemple.

En un barri freqüentat cada vegada més per moderns a la re-

cerca de locals *instagramejables*, un bar “tradicional” com el Laláns s'acaba convertint en un lloc especial. Preguntat sobre la clau de l'èxit del negoci, que va obrir el 2010 i continua al peu del canó malgrat crisis i pandèmies, González reconeix que “és qüestió de no trencar-s'hi gaire el cap”. “Si una cosa funciona, no la toquis, perquè si t'arrisques, potser t'estavelles”, afirma aquest gallec de 59 anys, nascut a Ourense –el delaten les samarretes i banderes del club de futbol de la ciutat que decoren el local, tot i que també en té del Celta de Vigo– i veí de Barcelona des de fa quatre dècades.

Passant pel bar un dia qualsevol a les nou del matí, queda clar que l'estratègia dona bons resultats. Els plats amb una porció generosa de truita i unes llesques de pa amb tomàquet surten constantment de la barra i van a parar a la taula de clients com en Josep, que no perdona la seva visita setmanal al Laláns. També en Lluís



Les truites del bar Laláns i el seu creador, José Ramón González, propietari del local. Fotos: Línia Eixample i cedida

s'hi acostava almenys un dia a la setmana des que el va descobrir, fa només uns mesos, “gràcies al boca-orella”, comenta. “A la ciutat hi ha molts locals pensats per als turistes que tenen una qualitat justeta. Això aquí no passa, i es nota la diferència”, afegeix, entre mossegada i mossegada.

Probablement, aquests clients no correran a publicar una foto a Instagram amb l'etiqueta *#foodie*, però recomanaran el bar als seus

coneguts i, el més important, hi tornaran. “La seva manera de transmetre'm que estan contents és venint dia rere dia”, diu el propietari, que explica que té clients “exigents” i sincers a l'hora de fer crítiques (quasi sempre bones). També en té d'il·lustres, com Amaia Romero, que s'hi ha deixat veure més d'un cop, o Quim Monzó, que n'ha parlat a entrevistes, columnes i xarxes socials.

Tot i que fa pocs dies Rosalía

va dir a Twitter que la millor truita de Barcelona és la del bar El Pollo (carrer del Tigre, 31) –un misatge que des del Laláns van riure, amb esportivitat–, de seguida van aparèixer molts tuitaires que discrepaven, convençuts que la millor és la que fa González a l'avinguda Mistral. Sigui com sigui, no hi ha dubte que els veïns de Sant Antoni són afortunats: tenen ben a prop dues de les millors truites de patates de la ciutat.

**línia**

**19 edicions de proximitat**  
 Districtes de Barcelona · L'Hospitalet  
 Barcelonès Nord · Baix Llobregat  
 Baix Maresme · Vallès

**línia**  
 liniaxarxa.cat

**Vols anunciar-te?**  
 686 429 517  
 publicitat@comunicacio21.com



Tenim cura de  
qui tu més estimes  
com tu més  
t'estimes.

### ELS NOSTRES VALORS



**CONFIANÇA**

Creiem en els altres.

Volem estar oberts i compartir de manera espontània.



**ACTITUD POSITIVA**

Valorem cada individu.

Sabem relativitzar, somriure i prendre'n la vida positivament.



**MILLORA CONTÍNUA**

Procurem constantment avançar, innovar i aprendre de l'experiència.



**BENEVOLENCIA**

Acompanyem als nostres residents, els escoltem i els donem suport en qualsevol circumstància.



**SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS**

El nostre objectiu sempre serà el benestar dels nostres residents en el dia a dia.



109 llits



Jardins exteriors



Pàrquing



Cuina interna



Perruqueria



Rehabilitació



Sala Snoezelen



10 places de centre de dia



Servel sanitari continuat



Sala d'estar



Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

**93 434 30 95**

tsocial@santgenis.emera-group.es  
www.emera-group.es

# Espai Línia, el primer de comunicació de proximitat

► Hi ha unanimitat a establir la necessitat que l'espai de comunicació català disposi d'eines i de canals potents centrats en la comunicació i la informació de proximitat. Sense el gran paraigua de la comunicació de proximitat viuríem en una societat escapçada en el seu debat públic: és una baula fonamental per a l'articulació democràtica de qualsevol societat.

Espai Línia, doncs, pretén ser un punt de trobada per a qualsevol actor que participi en el procés de producció o d'emissió d'informació de proximitat. Vol ser una baula més de tots els esforços que ja es fan des d'altres entitats per fomentar el coneixement crític de la informació de proximitat. En aquest sentit, no vol ser només un espai físic: tot el que passi a Espai Línia tindrà una vida paral·lela a l'entorn digital.

## És un espai al servei de la informació de proximitat

A més, Espai Línia també és la Casa dels Barris, una àgora local on es fomentarà el debat metropolità, es donarà visibilitat i suport a entitats de tota mena i es reivindicaran valors estretament lligats amb la proximitat, com la defensa del petit comerç, els mercats municipals, el consum sostenible i el turisme km0, entre altres.

Amb tot, els diversos actors que protagonitzen els fluxos d'informació i de comunicació de proximitat tenen a l'Espai Línia un indret amb els recursos necessaris per poder participar amb més efectivitat en el debat públic sobre qualsevol qüestió que els convingui. Així, Espai Línia vol estar al servei de totes les associacions, grups d'interès, entitats i, en general, qualsevol grup de professionals i mitjans que, independentment de la seva mida i dels seus recursos econòmics, sentin la necessitat de vehicular un missatge. Tots els serveis són gratuïts.

Els conferenciant i participants del cicle de conferències i xerrades seran d'un alt nivell: professionals del sector, polítics i publicitaris, però també membres actius del món associatiu i



dels barris. Al final de tota l'actuació, esperem convertir Espai Línia en un actor de primer nivell.

La sala està perfectament equipada per acollir actes de fins a 150 persones (sense restriccions covid). D'altra banda, el local,

## Espai Línia també és la Casa dels Barris, una àgora local

de 368 metres quadrats, està perfectament habilitat i equipat per atendre tota mena de trobades, amb una bona acústica. És un equipament molt cèntric situat al





# er centre roximitat



carrer Girona, 52 (Dreta de l'Eixample). Amb una instal·lació elèctrica renovada i complint tots els paràmetres de seguretat administratius requerits. Els proveïdors són de primer nivell, destacant Marc Martí, especialista en

**S'hi faran xerrades, debats, conferències i grans exposicions**

arts gràfiques adaptades a les exposicions. Es treballa el *videoart* aplicat a la comunicació local, com també el format de grans exposicions gràfiques i audiovisuals.

La lògica d'apuntalar cada cop més l'espectacle per sobre de la qualitat quan s'informa, la tendència a donar veu des de les grans empreses periodístiques només a organitzacions i institucions que treballen àmbits molt generals de debat, la manca de recursos econòmics de l'associacionisme més local, la precarietat econòmica de la indústria de proximitat i un llarg etcètera de causes conflueixen totes a afegir dificultat a la comunicació i a la informació de proximitat, malgrat la transcendència que tothom coincideix a reconèixer-li a l'hora de valorar la tasca que fa.

Espai Línia, doncs, es posa al servei de tots els actors de proximitat per contribuir a construir un futur més esperançador. ■



# ESPERIT METROPOLITAN



### LAS ARENAS

C.C. Arenas de Barcelona  
3ª Planta - 93 426 00 76

## METROPOLITAN

SPORT CLUB & SPA



### GALILEO

Galileo, 186 - 93 490 50 40  
[Al costat d'Av. de Madrid]

Inscripció online

[www.clubmetropolitan.com](http://www.clubmetropolitan.com)

BARCELONA (7) · MADRID (4) · ZARAGOZA (2) · BILBAO (2) · SANTANDER · SEVILLA · GIJÓN · VIGO · LA CORUÑA · SAN SEBASTIÁN · NIZA

# Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

13 de juliol del 2022

## Creen un itinerari pels (altres) edificis emblemàtics del barri

**PATRIMONI** ▶ A la Dreta de l'Eixample hi ha edificis que, malgrat la seva importància, "passen desapercebuts perquè queden eclipsats per les grans obres del modernisme", conegudes arreu del món. És la reflexió de la directora de l'Arxiu Municipal del Districte de l'Eixample, Sandra Ponce, que creu que "no som prou conscients del que tenim a la vora". Aquesta ha estat una de les motivacions de l'Arxiu per crear un itinerari per donar a conèixer els altres edificis emblemàtics del barri.

Es tracta d'un recorregut que comença al xamfrà dels carrers Roger de Llúria i Consell de Cent i acaba a l'encreuament de València i Bailèn, i s'atura a punts com les Cases Cerdà, bé cultural d'interès nacional, o a la Casa Pomar. "Aquestes cases permeten explicar com era aquella Barcelona, la de la burgesia", diu Ponce. L'itinerari, però, també inclou edificis ben diferents, com el Mercat de la Concepció o la mateixa seu del Districte.



Una part de la façana de les Cases Cerdà. Foto: Ajuntament

Aquesta ruta va néixer com una proposta de visita guiada per a escoles i instituts, i es posarà en marxa com a tal de cara al curs vinent. Les entitats també poden sol·licitar fer el recorregut amb guia i, coincidint amb la Setmana Internacional dels Arxius, l'11 de juny es va oferir una visita guiada al públic general. D'altra banda, durant el confinament, es va publicar al web municipal

una guia i un dossier explicatiu perquè tothom pugui fer una "visita autoguiada", seguint el camí proposat per l'Arxiu.

L'Arxiu Municipal de Barcelona ha impulsat la creació d'itineraris com aquest a cada districte. De moment, a l'Eixample només s'ha fet el de la Dreta, però Ponce assegura que esperen poder portar la iniciativa a la resta de barris.

## Cultura | La Gran Pantalla dobla els participants

La Gran Pantalla, el Festival Internacional de Cinema de les Persones Grans de Barcelona, ha doblat el nombre de participants respecte de l'edició anterior, amb més de 3.300 espectadors als Cinemes Girona.

## L'Eixample, el districte on hi ha més accidents amb ferits

**TRÀNSIT** ▶ L'Eixample és el districte de Barcelona on es produeixen més accidents de trànsit amb ferits, segons el balanç semestral de la sinistralitat a la ciutat que ha publicat l'Ajuntament. El document indica que, del total de 3.617 "sinistres amb lesionats" que hi ha hagut a la ciutat en els primers sis mesos de l'any, 1.115 han tingut lloc a l'Eixample; és a dir, més del 30%.

La xifra del primer semestre d'aquest any, 1.115, contrasta amb les del mateix període de l'any passat i l'anterior: 973 i 797, respectivament. Cal tenir en

compte l'impacte que han tingut en aquestes dades les restriccions de mobilitat interposades per la pandèmia el 2020 i el 2021.

Comparant amb xifres anteriors a la crisi del coronavirus, el nombre d'accidents de trànsit amb ferits al districte entre gener i juny d'aquest 2022 és força inferior al del primer semestre del 2019, quan hi va haver 1.570 accidents d'aquesta mena.

Pel que fa a les dades de ciutat, destaquen les onze víctimes mortals que hi ha hagut durant la primera meitat de l'any i el fet que, d'aquestes, deu eren motoristes.



Així va quedar un cotxe després d'un accident. Foto: Twitter (@GUBBarcelona)



Hotels que  
són autèntiques  
joies *Concèix l'Especialització  
Monument*

B<sup>HH</sup>  
Gremi d'Hotels  
de Barcelona

Ajuntament de  
Barcelona

La Casa  
dels Barris

espai línia

Girona, 52  
Dreta de l'Eixample

**N**avegar per la Ronda Litoral de Barcelona, recollir fruita i verdura d'un hort en ple passeig de Gràcia o passejar per un Eixample ple de gratacels convertit en la versió catalana de Manhattan. Podrien semblar escenes extretes d'una pel·lícula de ciència-ficció, però són idees d'arquitectes de tot el món que han especulat sobre el futur de Barcelona, amb imaginació i "optimisme radical". Ho han fet amb motiu de l'exposició *99+ imaginaris*, emmarcada en la programació del Festival Model, promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i que el mes passat va ajudar a "redefinir" el present de la ciutat, imaginant "la possibilitat d'un futur diferent, més equitatiu i just".

Imaginar. Pensar en la Barcelona del futur en clau urbanística. En la metròpoli que ens espera. Això és el que també ha volgut fer el *Línia* ajuntant en una mateixa taula l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Matilla, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC, Sandra Bestraten, i l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, a Espai Línia. Potser sense tant "optimisme radical" i amb unes quantes dosis més de possibilisme, però exactament amb la mateixa voluntat: pensar en la ciutat metropolitana que ve.

#### EL SANT GRIAL DE L'EQUILIBRI

Cap a on anem? Cap a on hem d'anar? Si hi ha algun far de consens en tot aquest debat, podríem dir que és el de preservar un equilibri dels usos urbans que faci de Barcelona i la seva rodalia una metròpoli cada cop més habitable. "Aquest preuat equilibri ha estat un dels valors de continuïtat històrica des que es van restaurar els ajuntaments democràtics, però actualment hi ha àmbits en els quals està clarament en risc", apunta Matilla per començar.

Com naturalitzar la ciutat? Com generar autosuficiència? Com projectar un nou model de mobilitat? Com gestionar la densitat de la metròpoli? Som en un moment complex i alhora apassionant. Barcelona, com la resta de metròpolis capdavanteres del món, es debat amb intensitat. L'urbanisme està en estat d'ebullició. I és en aquests moments quan és més necessari que mai pensar en gran i aixecar la mirada.

Com fa Bestraten, que de seguida que surt la paraula "naturalització" a la conversa s'afanya a parlar de Montjuïc, la muntanya oblidada. "El nostre Central Park", en paraules de la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC. "No l'acabem d'abraçar. Falta aconseguir treure les barres que no ens permeten, de for-



Xavier Matilla (esquerra), Sandra Bestraten (centre) i Manuel Sánchez-Villanueva Beuter (dreta) a Espai Línia. Foto: Francisco J. Rodríguez

# L'urbanisme que ve: buscant l'equilibri

Una taula. Una gran pregunta. Tres professionals del gremi per respondre-la. Ajuntem l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes i un arquitecte independent per parlar d'urbanisme i metròpoli. Per debatre cap a on anem. Per imaginar.

ma massiva, utilitzar la muntanya, arribar-hi i convertir-la en un passeig més amable. Hem d'abraçar Montjuïc", argumenta Bestraten mentre Beuter també reivindica la necessitat de potenciar els espais verds i ho vincula amb el concepte de ciutat de proximitat.

#### ESCALA HUMANA

"L'urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un gran facilitador de canvis", reflexiona

l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC. "Pensar que els espais han de ser segurs, de lectura fàcil, comprensibles, accessibles... és el que acaba configurant una ciutat de vida quotidiana", afegeix Matilla.

"Una ciutat compacta, de proximitat, és més feminista que una ciutat dispersa, amb espais morts", apunta Bestraten, introduint un altre element clau de l'urbanisme actual i de futur: la

mirada feminista. "No parlem de mesures pal·liatives, sinó de concepció integral i d'un model que no només beneficia les dones, sinó la vida quotidiana de tothom", matisa l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona.

#### INFÀNCIA TRANSFORMADORA

De tothom també vol dir dels infants. "Els nens i les nenes són el termòmetre de la qualitat urbana d'una ciutat. Allà on hi poden haver infants actuant de mane-

ra autònoma vol dir que hi ha una bona qualitat urbana", resumeix Matilla. "Són agents de transformació dels grans reptes", insisteix Bestraten. "Una ciutat que és capaç d'incloure els nens i les nenes és un lloc millor", comparteix Beuter.

Passar d'una ciutat nerviosa i estressada a una de més calmada, rebaixant la velocitat dels vehicles i el soroll, fomentant més el valor del silenci, sembla una recepta àmpliament compartida. La pandè-



## Madrid, pel retrovisor

● En un moment que les comparacions entre Barcelona i Madrid es fan a tots els nivells, és difícil no fer-ho també en clau urbanística. “Des d’aquest punt de vista, Barcelona és molt millor que Madrid. Ho puc dir amb tot l’orgull. La nostra és una ciutat molt més caminable. La capital espanyola és una ciutat pensada per al cotxe. Té uns parcs impressionants, però camina-la... És hostil”, reflexiona Sandra Bestraten, presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya (COAC).

“Crec que, en aquests moments, a Barcelona estem fent els deures pel

dials en els quals participem, Madrid no hi és. No és en els debats de quins són els reptes contemporanis que compartim amb les principals ciutats del món. I Barcelona no només hi és, sinó que està liderant molts d’aquests espais”, celebra l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de la capital catalana.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), comparteix la visió de Matilla i Bestraten, afegint que “Barcelona ha fet de la necessitat virtut”. “Per les circumstàncies geogràfi-

*“A Barcelona tenim una agenda urbana ambiciosa, contemporània i actualitzada, mentre que Madrid continua amb una agenda caducada”, diu Matilla*

que fa als reptes contemporanis des d’un punt de vista ambiental, social, de justícia, d’igualtat, d’habitatge... En definitiva, d’equilibri”, comparteix Xavier Matilla, arquitecte en cap de l’Ajuntament barceloní, que afegeix que “Madrid no ho està fent”. “El fet distintiu és que a Barcelona tenim una agenda urbana contemporània, actualitzada, ambiciosa i de futur, mentre que Madrid continua amb una agenda diria que caducada respecte de què vol dir el desenvolupament urbà sense reproduir models de fa dècades”, argumenta Matilla, que ho il·lustra amb un exemple “simptomàtic”: “A tots els fòrums urbans mun-

ques i polítiques, també en termes de la desigual inversió estatal, la capital catalana ha hagut d’enginyar-se-les per fer una ciutat petita, compacta, però alhora capdavantera. Avui, Barcelona lidera el debat de les ciutats”, remarca Beuter. Un lideratge que s’exerceix “amb un sobreesforç brutal, perquè Barcelona no disposa dels recursos de Madrid”, afegeix Matilla.

Però no es pot caure en el conformisme. Bestraten s’afanya a remarcar que, a nivell de llicències, per exemple, “cal buscar mecanismes més ràpids”. “En això, a Madrid sí que sembla que tot està anant més àgil. Hem d’agafar la penyora i resoldre-ho”, conclou.

nia ens va fer recuperar, durant l’etapa més dura del confinament, la percepció sensorial de la ciutat. Vam tornar a experimentar sentits que teníem oblidats. “Sovint l’espurna que encén la voluntat de canvi és una qüestió d’emergència”, diu Beuter.

### COBERTES I ASFALT

I probablement la qüestió d’emergència més important que afronta la metròpoli barcelonina, com la resta de metròpolis del món, són els efectes del canvi climàtic. Hi ha tres paraules conegudes –i temudes– per tothom: “illa de calor”. Ho patim aquests dies de juliol, però cada cop ho patirem durant més temps. L’augment de la temperatura sembla imparabile i les ciutats han de millorar per no generar tanta calor.

“Hem de fer una revolució a les cobertes. Moltes podrien ser verdes. També hem de millorar les ventilacions dels edificis”, afirma Matilla. “Cal fer una rehabilitació integral arquitectònica dels edificis, i per fer-ho podem aprofitar els fons europeus Next Generation”, remarca Bestraten, que destaca que les edificacions també contaminen i que hi ha molta feina per fer. Com també hi ha molta feina per fer a peu de carrer. “Hem de

desasfaltar la ciutat”, demana Beuter, que explica que l’asfalt és un paviment que captura més temperatura. “Podríem tenir paviments molt més filtrants, que a banda de regenerar el cicle de l’aigua redueixen la temperatura”, detalla.

### SUPERILLES (I SUPERDEBATS)

Alguns d’aquests paviments, com les llambordes, s’han recuperat en alguna superilla de Barcelona. Concepte de moda, com el de l’urbanisme tàctic, que ha acapatat els debats urbanístics de l’etapa Colau al consistori de la capital catalana. “Hi ha actuacions tàctiques, no urbanisme tàctic”, s’afanya a puntualitzar Matilla quan surt aquesta qüestió a la conversa. “Són un instrument, no un objectiu en si mateix”, afegeix.

Què en podem dir, des d’una òptica professional? Ho preguntem a Beuter, que valora que és “una eina reversible, barata i que permet equivocar-se”. Hi està d’acord Bestraten, que apunta que “permet avaluar, amb un cost baix, transformacions més sòlides”. Ara bé, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC destaca que, com que s’ha dut a terme una actuació tan generalitzada, “ha fet la sensació que Barcelona estava en obres”. “Entre l’ac-

### XAVIER MATILLA

**“El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”**

### SANDRA BESTRATEN

**“Tothom predica la mirada metropolitana, però cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat”**

### MANUEL S.V. BEUTER

**“L’urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un facilitador de canvis”**

tuació ràpida i la definitiva potser hauríem d’intentar que la provisionalitat sigui de segon nivell, amb solucions més cuidades estèticament”, proposa Bestraten. “Algunes coses, com les barreres New Jersey grogues, no és el que més ens hauria agradat a cap de nosaltres, però era l’única solució possible tan ràpida. Han estat actuacions que ens han permès avançar, per exemple cap a la pacificació i les superilles”, replica Matilla.

Superilles. L’altre gran focus de debat. Se n’ha parlat molt i se n’ha escrit més, sobretot des de l’òptica de la mobilitat. “El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i, en canvi, ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”, critica l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona, que alhora admet que molts dels canvis que es persegueixen amb les superilles superen les fronteres administratives de la capital catalana i requereixen una mirada metropolitana que porti solucions més globals. En termes d’urbanisme, però també de mobilitat, és clar.

### UNA CIUTAT DE CIUTATS

Que el Bicing s’acabi a Barcelona, que el bus H12 no arribi a l’Hospital de Bellvitge... Són realitats

diffícils de comprendre per la ciutadania i que il·lustren el que en paraules de Matilla és un “dèficit col·lectiu de mentalitat metropolitana”. “No pot ser que les ciutats es donin l’esquena quan en realitat les fronteres es podrien recosir de manera força senzilla. La mirada metropolitana la predica tothom, però a l’hora de la veritat, cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat i els seus votants”, lamenta Bestraten. “Malauradament, el marc administratiu és la cotilla que acaba conduint totes les administracions municipals a una mentalitat executiva de caràcter local”, contesta l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona.

I això ens porta a parlar de la possible institucionalització o no de la regió metropolitana i de la necessitat que aquesta mentalitat regional penetri en la ciutadania. Perquè, “al final, la ciutat la fem les persones”, resumeix Beuter. I en aquest cas, la nostra és una ciutat de ciutats que, per ara, continua buscant l’equilibri de manera poc equilibrada.

Un reportatge d’**Arnau Nadeu**



# Sagrada Família

líniaeixample.cat

13 de juliol del 2022

**Successos | S'incendia una nau a Dos de Maig**

Una nau en desús del carrer Dos de Maig, a prop dels Encants Vells, va patir un incendi la matinada de diumenge passat. Segons els Bombers, una part de l'estructura va cedir, però no hi va haver cap persona afectada.

## Un nom per a l'interior d'illa del Niza: Treballadores de la Numax

**URBANISME** ▶ El Consell de Districte va aprovar per unanimitat, en el plenari del 7 de juliol, la proposta de batejar l'interior d'illa on hi havia l'antic cinema Niza amb el nom de Treballadores de la Numax. Ara el següent pas és que s'aprovi a la pròxima ponència de nomenclàtor que es convoqui.

Es tracta d'una iniciativa de l'Associació de Veïns de la Sagrada Família que ha rebut el suport de les entitats del barri i que vol recuperar la memòria del personal de la fàbrica d'electrodomèstics Numax, situada a la mateixa illa.

A finals dels setanta, tal com recorden des de l'associació, aquests treballadors (la majoria, dones) van començar una vaga per les males condicions de la maquinària de la Numax, que suposava un risc per a la seva seguretat. La direcció va respondre amb acomiadaments, fins que va decidir abandonar l'empresa. Davant d'això, els treballadors van apostar per l'autogestió i van aguantar dos anys i mig així, però al final es van haver de tancar.



L'interior d'illa on hi havia l'antic cinema Niza. Foto: Ajuntament

Gabriel Mercadal, membre de la Comissió d'Urbanisme de l'AV i promotor de la proposta de nomenclàtor, recorda que d'aquesta història es van fer dos documentals, cosa que estableix una relació entre la lluita de la Numax i el cinema. Mercadal espera que la inauguració del nom de l'interior d'illa es pugui fer durant les festes de primavera de l'any vinent, i que l'acte inclogui la projecció de tots dos films.

D'altra banda, Mercadal recorda que, fa uns anys, la Plataforma pel Niza i l'associació de ve-

ïns van reclamar que l'espai on hi havia l'antic cinema es destinés a fer un ateneu per al barri. Davant la impossibilitat d'això, l'Ajuntament els va oferir una ubicació alternativa (on ara hi ha l'Ateneu El Poblet) que, després d'un referèndum popular, els veïns van acceptar. Tot plegat va generar certes divisions entre el veïnat i, per a Mercadal, la proposta del nom Treballadores de la Numax, que compta amb el vistiplau de totes les entitats, és una manera de "reunificar el barri" i "recuperar la lluita pel Niza com una cosa comuna".

## Els Castellers de la Sagrada Família actuen a Edimburg

**TRADICIÓ** ▶ Els Castellers de la Sagrada Família van participar dissabte passat en una diada castellera a Edimburg, convidats per la colla castellera de la capital escocesa, de la qual són padrins. D'aquesta manera, l'entitat del barri va recuperar el seu tradicional viatge d'estiu, després de dos anys sense poder-lo fer per culpa de la pandèmia. L'actuació a Edimburg, que és la més llunyana que ha fet mai la colla, s'emmarca en els actes de la celebració del vintè aniversari.

Prop d'un centenar de mem-

bres dels Castellers de la Sagrada Família van formar part del viatge, que va tenir com a moment àlgid la diada conjunta a la plaça The Mound Precinct, precedida per una cercavila.

Després de l'actuació, les dues colles van dinar plegades i van visitar els punts més emblemàtics de la ciutat, davant dels quals van fer "pilars d'exhibició". Això respon a un dels objectius que persegueix la colla de la Sagrada Família amb els seus viatges: "internacionalitzar el fet casteller".



Pilar conjunt amb una colla escocesa. Foto: Twitter (@CastellersSAFA)

# Podòleg

Des de 1957



Horari: de dilluns a divendres de 16.30 a 19.30h

**Miguel Ángel Cuesta Alonso**

Dos de Maig, 223, 1er 2a  
(edifici Encants Nous)

Telf. 93 245 48 29



DESCOMPTES AMB LA TARGETA ROSA

# Fort Pienc

**líniaeixample.cat**

13 de juliol del 2022

**Cinema** | Conèixer la figura de Josep Bartolí

La plaça del Fort Pienc serà avui a les 10 del vespre l'escenari de la projecció del film d'animació 'Josep', que recrea la vida del ninotaire Josep Bartolí. Bartolí va ser un artista de renom internacional després d'haver patit l'exili de la guerra.

## Tot a punt per a l'enderroc per fer el nou CAP del Fort Pienc

**EQUIPAMENTS** ▶ Des d'ahir estan en marxa les primeres obres preliminars que han de permetre, a partir del 21 de juliol, començar la retirada de la teulada d'amiant de l'edifici situat al solar del número 136-140 del carrer Nàpols. Es tracta de l'espai on s'ha de construir el futur CAP del Fort Pienc, on actualment hi ha una àrea de gossos, que desapareixerà, i una nau industrial, que serà enderrocada. També s'eliminarà una part de l'accés al recinte del Bingo Billares, que està situat a la Gran Via.



La nau industrial que s'haurà d'enderrocar. Foto: Arxiu

Les obres per enderrocar la nau industrial, la meitat de la qual és de propietat municipal i l'altra meitat de propietat privada, arriben ara després d'haver anat acumulant diversos retards, ja que la primera previsió va ser que es possessin en marxa ara fa un any.

### UN CAP PETIT?

El futur CAP, que és un dels projectes més esperats i anhelats al barri, que l'ha reivindicat jun-

tament amb el personal mèdic des de fa molt de temps, podria ser, però, petit ja d'entrada. Així ho alertava fa uns mesos, en declaracions a *Línia Eixample*, una metgessa de l'actual CAP, que està situat al passeig de Sant Joan i que té uns mòduls de suport al carrer Alí Bei. I és que, tal com explicava Alba Martínez, el centre que ha projectat Salut tindrà 35 consultes, només set més

de les que sumen el CAP Passeig de Sant Joan i l'annex. Cal tenir en compte que la plantilla actual és d'una seixantena de professionals i que es preveu que creixi, ja que els veïns reclamen que el nou CAP inclogui pediatria i salut mental. "Ja que hem d'esperar fins al 2026 per tenir un centre que es va aprovar el 2008, com a mínim que no quedi petit el primer dia", deia Martínez.

## La plaça del Fort Pienc acull la festa del cooperativisme

**SOCIETAT** ▶ La plaça del Fort Pienc es va convertir divendres passat en el centre del cooperativisme català: va acollir l'anomenada Diada Coop, la celebració anual que organitzen diverses entitats catalanes amb motiu de la Diada Internacional de les Cooperatives. Des de les set del vespre i fins a la nit, en aquest punt neuràlgic del barri hi va haver l'entrega dels Premis Micaela Chalmeta, un sopar de germanor i actuacions musicals, així com una barra amb cervesa artesana, *mojitos* i refrescos.

Els Premis Micaela Chalmeta són un reconeixement a la creació de cooperatives d'economia social i solidària, i en-

guany han guardonat tres projectes –l'Occulta, Okollective i Relab Studio– i han donat una menció especial a Melrose Cooperativa. Aquests premis porten el nom d'una cooperativista i activista feminista i socialista, nascuda el 1858, que va fer grans aportacions a Barcelona.

Després de l'entrega de guardons, a la plaça del Fort Pienc va arribar el moment de gaudir d'un sopar a càrrec de Pasta x Pasta, una associació que també s'emmarca en l'economia social i solidària. Finalment, la nota musical la van posar la La Niña Mai, amb una sessió de DJ, i New Sabrosura, amb un concert de ritmes cubans.



Una entrega de premis durant la Diada Coop 2022. Foto: Twitter (@GrupEcos)

# EMERGÈNCIA CLIMÀTICA

**AJUDA'NS  
A PROTEGIR  
EL PLANETA**

#EmergenciaClima



Necessitem la teva firma!



VicenteFerrer

Més info a:

[www.fundacionvicenteferrer.org](http://www.fundacionvicenteferrer.org)



# “Totes les innovacions culturals neixen a la perifèria i als suburbis”

## Nando Cruz

Periodista musical

Albert Alexandre

Fotografia: J. Chichelnitzky

Nando Cruz és un periodista musical diferent. Sempre crític, s'ha encarregat d'analitzar la vida cultural que hi ha més enllà dels grans esdeveniments, dels suplementos dels diaris i de la televisió. Aquella que es viu als barris i amb moltes llengües.

**Quina música escoltava Nando Cruz quan era un nen i un adolescent?**

La música que posava la meva mare a casa: Perales i Julio Iglesias. A poc a poc em vaig anar interessant per la música que sonava a la ràdio i pel que em passaven els amics de classe... Va ser a finals dels vuitanta quan vaig començar a escoltar rock alternatiu o indie. Després, quan vaig començar a fer crítica musical a *El Periódico*, el 1995, anava a tota mena de concerts: bossa nova, hip-hop... I encara hi va haver un moment en què em vaig obrir a més músiques: quan vaig començar a fer el recull de reportatges *Otros escenarios posibles*. Vaig prendre la decisió de deixar d'escriure per al meu gust personal i fer-ho sobre el que la gent consumeix.

**Per què et vas dedicar al periodisme musical?**

A sisè de Primària jo sabia que volia ser periodista de guerra. Evidentment, no vaig anar ni a Andorra [riu]. En un inici volia escriure sobre cinema, fins que vaig anar a un concert d'El Último de la Fila a les Festes de la Mercè de Barcelona, el 1988. Aquell dia vaig veure que allò era el que m'interessava. No tant els discs, sinó la música en viu.

**Tu ets molt crític amb el sector del periodisme musical...**

Al principi escrivia al *Popular 1* i allà vaig aprendre el pitjor del gremi: fer articles marcats per la influència de les discogràfiques. Després vaig estar a *Rockdelux*, on es treballava amb més distància respecte de la indústria, però amb altres tics nocius. Tot el que critico ho he comès jo, però quan portes 20 anys en un ofici, alguna cosa aprens.

**I ara el tipus de periodisme que fas és una excepció.**

Dir-ho així seria posar-me unes medalles que no em pertocuen. Quan vaig començar, et podies guanyar la vida, sobretot, si treballaves en un diari. Ara mateix, el periodisme musical és tan precari que intentar trencar certes inèrcies et pot fer

desaparèixer. El problema del periodisme musical és que sovint tots estem als mateixos llocs escrivint sobre els mateixos esdeveniments.

**En un moment que, com dius, el periodisme musical està tan malament, estem vivint una explosió de l'escena urbana a l'àrea metropolitana. S'està explicant?**

Hi ha músiques de gent de vint anys i periodistes de quaranta anys. Aquests 20 anys de diferència són crucials perquè bona part del periodisme no estigui entenen com caldria aquestes explosions musicals. No vol dir que no s'escrigui sobre Bad Gyal o Morad, només faltaria, però el seguiment d'aquesta escena no és el mateix que es feia de l'indie dels noranta, quan l'edat de músics i periodistes coincidia.

**Com ha nascut aquesta escena urbana?**

Les tecnologies han facilitat la velocitat amb què la música viatja. Amb un mòbil, que és una cosa que tenen tots els joves, pots gravar una idea de cançó, pots trobar una base, fer-te un vídeo, penjar-lo, recuperar els diners que genera, tens la teva discogràfica... També és important el tema de les migracions. Qualsevol ciutat de l'Estat té avui dia una

diversitat demogràfica que no existia l'any 80, quan hi havia un 1% d'estrangers. Ara hi ha un 30% de persones no nascudes a Espanya o a Barcelona. Això fa que joves amb famílies provinents de Colòmbia, Mèxic, el Pakistan o Algèria estiguin convivint a la mateixa classe amb una banda sonora de fons comuna a la qual aporten les espècies sonores de la seva tradició. Aquestes músiques són l'idioma comú d'una generació de 15 a 25 anys. Passes per la porta d'una escola i hi ha xavals cantant *Pepas* de Farruko. On ho han sentit? És omnipresent gràcies a les noves tecnologies.

**Morad o Beny Jr. són de l'Hospitalet, Santa Salut de Sabadell... Quin pes hi té la perifèria?**

Que aquestes músiques neixin a la perifèria és el més normal del món. Totes les innovacions culturals i les músiques populars sorgeixen als suburbis i als entorns marginals. Indrets on els joves se senten exclosos i senten que les músiques majoritàries no els representen. Diuen: "Vosaltres sou més grans, teniu una posició social més establerta i no ens representeu". És aquí on es creen les músiques que canvien el panorama musical de la ciutat. El hip-hop neix als suburbis,

com la rumba quinquí, el dancehall, el rock, el trap, el reggaeton... És normal que neixin aquí, perquè al centre hi viu la gent benestant que està contenta amb la música dominant. És a la perifèria on es fa una música més accelerada, més grossera i més directa que després arriba als espais centrals de la cultura. S'acostuma a mirar aquestes músiques com expressions culturals de classe baixa, massa simples. Però tard o d'hora s'acabaran convertint en músiques hegemòniques.

**Ens ha de preocupar que la secció cultural de TV3 estigui plena d'artistes com Joan Dausà, Els Amics de les Arts o Manel i altres com el Morad hi surtin molt menys?**

Hi ha un tap generacional, però també hi ha un tap de classe social. Només cal mirar la composició de la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals o els caps i els equips dels programes. Estem parlant de gent de classe mitjana que viu en una realitat totalment allunyada d'aquestes perifèries, i *flipa* amb músiques còmodes. Hi ha un tercer tap que és el tap de raça. Quants periodistes de famílies colombianes, magrebines o subsaharianes hi ha a TV3? Als mitjans de ▶



# “Els macrofestivals ens aboquen a un consum de música angoixant”

◀ comunicació estan infrarepresentats. El periodisme és el reflex d'una estructura mental i cultural: un periodista de 40 anys, de classe mitjana i amb vuit cognoms catalans o castellans. Això en empreses públiques és un drama, perquè TV3 està pagada per tota la gent que viu a Catalunya. Hi ha gent que mai la posarà perquè està farta de no veure's-hi reflectida. Passa en la informació política, en la informació cultural, en els anuncis... Per què no es parla d'un concert de pakistanesos i sí que es parla del nou videoclip del traper català que s'intenta impulsar com a "paio autèntic" i resulta que, en realitat, no el veu ningú?

**En canvi, hi ha artistes que tenen moltes més visites a les xarxes i no apareixen a la televisió...**

Sí! Fa uns dies va actuar Maka al Sant Jordi Club. Hi havia 4.500 persones. TV3 considera que no hi ha d'anar. En canvi, una setmana després James Blunt inaugura el festival de Pedralbes amb menys persones i es creu que és indiscutible parlar d'aquest concert. Per què? Per què és James Blunt? El festival de Pedralbes? Per què la gent que hi va és *guai*? Hi ha un biaix ricista, classista i d'edat.

**Totes aquestes idees et van fer crear *Otros escenarios posibles*?**

M'agradaria dir que sí, però no va ser així. Volia escriure sobre altres llocs on es feia música. No eren tant els grups sinó els llocs. Pensava en sales o bars que no sortien al diari, com la Upload. Però buscant aquests llocs vaig descobrir altres indrets com cases ocupades, esglésies, parcs... Vaig obrir la mirada i vaig trobar concerts com el d'una comunitat llatinoamericana que porta a Barcelona un grup peruà de cumbia a una discoteca a les quatre de la matinada. És més cansat, però el que et trobes és espectacular. Així vaig descobrir altres músiques o altres maneres d'organitzar-se... Una altra ciutat que, per la meua ignorància, m'era desconeguda. Una ciutat on un home que té una ferreteria al carrer de Sants i que és pakistanès és capaç d'organitzar un concert en un auditori de Cornellà portant-hi un artista del seu país. Per què no s'ha de fer la crònica d'aquest concert? Tenia molta llibertat. Ja no havia d'anar a l'Apolo o al Sidecar. Deia: "Me'n vaig a un polígon de Cerdanyola a veure *flamencotón*, a un club de *sado* a veure un concert o a un parc on uns xavals rapegen. Quan hi arribava em podien dir: "Què és *El Periódico*?". Són agents culturals que mai han tingut contacte amb la premsa perquè no els han fet ni cas, i quan veuen un periodista es posen en guàrdia o estan molt agraiats.

**I aleshores vas decidir crear una exposició amb aquest material?**

El desembre del 2020, *El Periódico* va tancar la secció per un tema pressupostari. Vaig fer una xerrada per tancar el projecte a l'Ateneu Popular de Nou Barris. Quan la gent veia els vídeos que jo havia gravat amb el mòbil en aquells concerts quedava al·lucinat. Em preguntava si allò era Barcelona. Vaig creure que calia donar més vida a aquell material i ara l'hem portat als centres cívics en format d'exposició.

**Abans parlaves de l'Apolo o del Sidecar. Han de patir amb la presència dels macrofestivals?**

Fa 25 anys, en aquest país no hi havia macrofestivals. Hi havia el Doctor Music o el Benicàssim, i eren esdeveniments excepcionals. Al cap de 10 anys eren una cosa assimilada i 20 anys després estem en un moment en què semblen imparables. El circuit de festivals ha crescut d'una manera tan salvatge que la capacitat de les sales d'acollir concerts es va reduint. Abans la temporada d'estiu dels festivals era de juliol a agost: el moment fluïd de les sales de concerts, perquè la gent volia escoltar música al carrer. Però

ets tu i hi arribaràs tard, que un altre toca a les quatre de la matinada i potser l'endemà *curses*... Quan arriba el moment de la veritat no els pots veure tots, perquè un festival és una experiència totalment esgotadora i desbordant que en alguns casos t'oblige a veure els concerts a una distància brutal, a través d'una pantalla, fent cues per a tot...

**Si és així, per què tanta gent va als festivals?**

La gent s'emociona amb la idea del festival, no amb el festival en si. El model és ajuntar el màxim de gent i el màxim de fer caixa en el mínim de temps possible. Concentrar tot el consum musical que abans podies assumir en un any, en tres dies. És com si, ara mateix, et possessin tots els teus plats preferits en una taula i et diguessin que te'ls has de menjar en tres dies. O t'ho menges tot o mai més ho podràs tastar. És una manera bastant incòmoda de gaudir de la música. Anem estressats per la vida i, quan arriba el festival, que hauria de ser el moment de destensar-se, aquella angoixa es manté. Una angoixa vinculada a l'oci, no a la feina. És una manera malaltissa d'oferir música.

**A més, t'he sentit dir que els concerts en festivals acostumen a ser descafeïnats...**

És clar! Hi ha artistes importants que poden portar-hi el seu *show* complet d'hora i mitja, però la immensa majoria hi fa concerts de 45 minuts. Jo porto 30 anys veient música en viu i recordo perfectament concerts que m'han marcat en sales, però he vist grups importants en festivals i no sé ni quan ni on va ser.

**Ja per acabar, com veus la polèmica que hi ha hagut amb el Primavera Sound?**

El tema de la mida és molt important. Els macrofestivals dins d'una metròpoli són una cosa insòlita. A Barcelona n'hi ha tres i dos d'ells, el Sónar i el Primavera Sound, són dels més rellevants del planeta. El Cruïlla és menor, però està pujant de nivell. El problema és quan els festivals tenen una mida tan descomunal que deixen de ser espais de trobada. Hi ha festivals que han decidit no créixer més, com el Sónar, i altres que encara no saben fins a on volen arribar. El Primavera no ha fet aquesta reflexió, està desbordat i vol ser més gran que la ciutat. Ara ocupa espais que no pertanyen al Fòrum i pretenia tenir dos caps de setmana. A mi em sembla bé que l'Ajuntament s'hagi plantat. Crec que els festivals estan molt bé, però han de conviure amb l'entorn i ser una experiència mínimament satisfactòria que no bloquegi la ciutat. ■

**“El Primavera Sound està desbordat i vol ser més gran que Barcelona”**

ara la temporada dels festivals va de maig a octubre. Són sis mesos en què les sales de concerts no poden contractar artistes internacionals perquè els festivals paguen molt més. Hi ha generacions que assumeixen que escoltar música en viu és anar a festivals. De totes maneres, això no vol dir que a Barcelona les sales de concerts desapareguin, perquè molts macrofestivals programen una música molt concreta i hi ha molts tipus de música.

**I al públic l'ha de preocupar la concentració de macrofestivals?**

Jo crec que sí, perquè ens aboca a un consum de música absolutament angoixant i insatisfactori. Quan tu compres una entrada per a un festival ho fas perquè t'han dit que hi toquen The Strokes, The Jesus and Mary Chain, Bad Gyal, Massive Attack, M.I.A. i Tame Impala. Quan arriba el dia del festival, resulta que dos grups toquen a la mateixa hora, que un altre toca mitja hora després a un escenari que està a 20 minuts d'on





# A PROP

consum sostenible i de proximitat

## Un miler d'idees per millorar l'alimentació sostenible



Foto: Ajuntament

### Participació

El procés participatiu de l'Estratègia d'alimentació sostenible 2030 ha finalitzat amb un miler d'aportacions. Impulsat per l'Ajuntament, aquest procés volia fer partícips els ciutadans i les entitats de la ciutat per millorar les polítiques d'alimentació sostenible.

En concret, del miler d'aportacions, 848 han estat en línia, a través de l'en-

questa ciutadana i altres aportacions als debats, mentre que les altres 144 han estat propostes presencials, que s'han aportat durant les sessions obertes i debats que s'han celebrat els últims mesos.

La finalitat d'aquestes trobades era contrastar amb la ciutadania el que s'ha treballat en l'àmbit de l'Ajuntament i recollir les opinions dels veïns per transformar el sistema alimentari a la ciutat. El procés, en concret, ha estat en marxa des

del 4 de maig fins al 12 de juny, amb sessions presencials dinamitzades i un accés a la plataforma Decidim.Barcelona. Pel que fa als tallers, se n'han celebrat vuit amb entitats i ciutadans, tot i que també s'han organitzat reunions amb professionals i representants de l'àmbit de la salut, l'educació, el comerç, l'agricultura i la restauració, entre altres.

Amb tot, l'Estratègia d'alimentació sostenible Barcelona 2030 serà un full de

ruta compartit que haurà de seguir-se els pròxims vuit anys en matèria de polítiques alimentàries a la ciutat, tant per part de l'Ajuntament com per la resta d'actors.

En aquest document quedaran recollides la visió, els objectius i les línies de

**Del miler d'aportacions, 848 s'han fet a través d'internet i 144 han estat presencials**

treball que han de guiar la transformació del sistema alimentari a la ciutat.

Tot i que les sessions participatives van començar fa pocs mesos, el procés d'elaboració de l'Estratègia va arrencar el mes de gener. A més, compta amb la participació d'un centenar d'organitzacions de diversos segments del sistema alimentari, que aposten per l'alimentació sostenible.

Amb tot, la voluntat final d'aquest pla de futur és incrementar la producció, venda i consum d'aliments de temporada, la protecció i recuperació dels espais agraris urbans, la promoció d'una dieta saludable, fomentar les relacions justes en el marc de la cadena alimentària i coordinar els diversos agents del sistema per portar a terme accions concretes i avaluable, vinculades a estratègies existents.

## Col·laboració d'altura per promoure els hàbits saludables a les escoles

### Salut

El projecte SISME de la Gasol Foundation impulsa iniciatives per combatre l'obesitat infantil. Actualment s'implementa a 21 escoles de la ciutat i serveix per fomentar hàbits saludables relacionats amb l'esport, l'alimentació saludable i el benestar emocional. A més, aquesta iniciativa busca generar un efecte cadena entre els infants de sis a 12 anys i les seves famílies, per tal que tota la comunitat educativa se'n pugui beneficiar, sobretot als barris amb indicadors socioeconòmics més desfavorits.

De fet, a principis de juny el mateix Pau Gasol, conjuntament amb l'alcaldeessa, Ada Colau, van visitar l'escola La Pau, del barri

de la Verneda i la Pau, un dels centres que participen en el SISME.

Aquest projecte es va posar en funcionament el curs passat, d'acord amb un conveni de col·laboració entre la Gasol Foundation i l'Ajuntament.

#### ACCIONS ALS MENJADORS

Paral·lelament a aquesta iniciativa, l'Ajuntament també col·labora de manera estreta amb l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB) per potenciar accions de prevenció de l'obesitat infantil a la ciutat. Per exemple, els dos organismes es coordinen a través del projecte *Menjadors escolars més sans i sostenibles*, en el qual han participat 45 escoles de la ciutat al llarg de l'últim curs.



Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat



# Tornen els premis als millors botiguers i comerços

## Guardons

Després de dos anys de restriccions ocasionades per la pandèmia, la direcció de Comerç, Restauració i Consum de l'Ajuntament ha reprès la celebració del Premi Comerç de Barcelona, unificat amb el Premi Mercats de Barcelona. Enguany arribaran a la seva 23a edició i tenen la finalitat de premiar les millors botigues i iniciatives comercials de la ciutat.

Els guardons d'aquesta edició consten de sis modalitats diferents i una menció especial a l'esforç i la resiliència del comerç de proximitat durant la pandèmia. Per la seva banda, la modalitat Premi Mercats de Barcelona Jordi Maymó consta de dues subcategories: el premi a la millor iniciativa individual d'una parada i el premi a la mi-

llor iniciativa col·lectiva per a la dinamització d'un mercat municipal.

Pel que fa a la resta de categories, es mantenen les sis tradicionals, que són les següents: el premi al comerç innovador de l'any, el premi al comerç de proximitat, el premi Albert González a la promoció del comerç de la ciutat, el premi al comerç sostenible, el premi al comerç emblemàtic i la menció especial que reconeix la resistència i l'esforç dels botiguers durant la pandèmia. Amb tot, les candidatures per optar als premis es poden presentar fins al 12 de juliol.

## UN PILAR DE LA CIUTAT

Sigui com sigui, el sector del comerç a Barcelona mostra una àmplia oferta comercial i associativa, a través de les associacions de

botiguers i els eixos comercials. Aquesta implicació representa una font de riquesa per a la ciutat i és un eix vertebrador del dia a dia dels barris, ja que els comerços oberts donen vida als carrers.

Des del consistori apunten que, durant els darrers anys, el comerç de proximitat ha continuat demostrant que és "un dels actors clau de la ciutat", perquè treballa per "enfortir" els barris i atendre els veïns i veïnes. A més, destaca la seva voluntat adaptativa en el marc del món digital, cada cop més present en la vida del consumidor i que ha canviat els hàbits de compra.

Per altra banda, i pel que fa als dos anys de pandèmia, el consistori destaca que les botigues de proximitat han estat "solidàries" amb el veïnat, cosa que evidencia que són "part fonamental" de la vida de la ciutat.

## EN PRIMERA PERSONA

**"El client encara valora el tracte personalitzat"**



### Ramon García

Joieria-Rellotgeria Nomar  
(Onze de Setembre)

La Joieria-Rellotgeria Nomar és un referent de la Rambla Onze de Setembre per la seva trajectòria i perquè és un exemple de relleu generacional, per al qual fa anys que es prepara. I és que Ramon García i el seu fill, que també es diu Ramon, treballen braç a braç per adaptar el negoci als nous reptes del comerç. Ramon pare és el president dels comerciants d'Onze de Setembre, a Sant Andreu.

### Com ha canviat el comerç de proximitat els últims anys?

Amb la crisi i l'arribada de la venda *online*, molts negocis han hagut de tancar. Els que han continuat oberts s'han adaptat a la nova situació. Nosaltres, de fet, tenim web des del 2010 amb venda *online*, amb la qual arribem a tota Espanya. Però malgrat l'auge de la venda en línia, el client encara valora el tracte personalitzat, la confiança i l'especialització que ofereix el comerç de proximitat.

### Quins són els principals reptes que afronta el sector?

Els botiguers vivim un canvi constant i ràpid. Si no ens hi adaptem, molts comerços acabaran tancant.

### Què fan des de l'associació per contribuir-hi?

El comerç de barri és vital per a les ciutats i els veïns. Tot el que fem és per ajudar-los. Fem sortides al carrer el juny i l'octubre, assessorem els botiguers i fem campanyes per estimular i fidelitzar la clientela.

Foto: Ajuntament



## Estrena de la tercera temporada de 'Gent de mercats'

Foto: Ajuntament



## Televisió

Els mercats de la Llibertat, del Poblenou, de la Barceloneta i de la Vall d'Hebron són els protagonistes de la nova temporada del programa de TV3 *Gent de mercats*, dirigit per Tana Collados i que s'endinsa en el dia a dia d'aquests equipaments.

De fet, aquest programa repassa no només la vida dels mercats, sinó també els sentiments, preocupacions i alegries de la gent que hi ha, des dels botiguers fins als compradors. A més dels de Barcelona, aquest programa també visitarà aquesta temporada els mercats de Gavà, Puigmercadal de Manresa i el de Sant Jordi de Sant Boi. També inclourà les històries dels mer-

cats que es munten i desmunten el mateix dia, com els ambulants de Sant Pere de Ribes, Malgrat de Mar, Tremp, la Pobla de Segur i Sort.

## HISTÒRIES AMAGADES

Amb tot, la voluntat d'aquest espai televisiu és mostrar als telespectadors que cada mercat amaga històries apassionants i commovedores. *Gent de mercats* és una producció de TV3 amb la col·laboració de Benecé Produccions, i compta amb el suport de la Diputació de Barcelona, l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona (IMMB), la Diputació de Lleida, l'Ajuntament de Sant Boi i el departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural de la Generalitat.

## Els viatges de Patrícia Costas

» L'eixamplença és directora tècnica i responsable de l'escola de bàsquet del Col·legi Lestonnac  
 » "Vull que els jugadors i jugadores sàpiguen i acceptin que equivocar-se és normal", enraona Costas

Toni Delgado  
**LA DRETA**



"M'identifico amb la Mafalda, el personatge de Quino, perquè en el meu petit món també lluito contra el desencant i la manca d'educació i valors de la societat. Cada cop soc més educada i no permeto segons quines coses", proclama Patrícia Costas (Barcelona, 1972). Té tanta energia i és tan espontània que al primer minut de conversa ja hem rigut unes quantes vegades. El bàsquet és la seva pissarra per formar i la seva gran passió.

Com a bona formadora, Costas sap que cada persona té el seu propi temps, evolució i maduresa. "Si parlen de millors i pitjors, els dic que l'única bona soc jo!", explica, entre riures, la directora tècnica i responsable de l'escola de bàsquet del Col·legi Lestonnac. No vol que s'obsessionin amb els resultats, "perquè, amb el temps, l'únic que et quedarà seran les amistats", i sí que tinguin clar que són un equip: "Han de passar-se la pilota perquè tothom gaudeixi i aprengui. Si algú a mini destaca molt, no li deixo fer 40 punts. I, és clar, vull que sàpiguen que equivocar-se és normal. Forma part de la vida i del creixement personal".

A Ricky Rubio el va conèixer en la seva etapa com a delegada a la selecció espanyola i després el va entrenar al cadet A del Club Joventut Badalona, quan

era ajudant de Marc Calderón. "Ara continuo veient aquell nen ple d'il·lusió i no pas un divo. Ricky és humil, tenaç i generós, i sempre vol ajudar. El noto animat amb la seva lesió. No té pressa per al seu retorn a les pistes. Vol fer-ho en condicions òptimes", descriu l'entrevistada, que és la directora tècnica del Campus Ricky Rubio.

Segur que Costas també és un fidel reflex de quan era petita. "Era una nena molt mogudeta i obedient" que va estudiar al Col·legi Lestonnac, on es va iniciar al bàsquet. "Ens ho passàvem de meravella i diria que guanyàvem més que perdíem...", rememora l'eixamplença, que ara viu al Carmel.

"Observar és brutal... Pots aprendre de tothom i en qualsevol moment", defensa. En la seva etapa com a delegada de les seleccions espanyoles no perdia detall del treball de tècnics, fisioterapeutes... Malgrat que va anar al Mundial sots 19 de Túnez amb Sílvia Domínguez,

**"Ricky Rubio és humil, tenaç i generós", diu Costas, directora tècnica del seu campus**

Anna Cruz o Itziar Germán, gairebé sempre va ajudar en competicions de sots 12 a sots 15. "Com a delegada aprens contínuament perquè has d'organitzar viatges, parlar diferents idiomes, intentar que a ningú li falti res... Realment no t'atures



Patrícia Costas, amor pel bàsquet. Foto: Col·legi Lestonnac

mai", descriu Costas, que al cap sempre té moltes idees.

Quan era infantil, va fitxar pel Club Esportiu Hispano Francès, que en aquell moment tenia la seva seu a Gràcia i comptava amb una secció de bàsquet femení de referència. El primer equip va competir a Europa (Copa Ronchetti), i a Primera Divisió, l'actual Lliga Femenina. Quan Costas va entrenar-se i jugar algun partit amb el sènior, el grup estava a Primera Divisió B, l'equivalent a la Lliga Femenina Challenge.

"El pas de júnior a sènior era difícil perquè l'equip tenia grans jugadores", reconeix l'entrevistada, que el curs següent va marxar al CB l'Hospitalet.

"Rosa Maria Montserrat, Gemma Roura... Érem un equip en el sentit més ampli de la paraula i ens dirigia un gran entrenador com l'Enric González, que va ser qui va apostar pel meu fitxatge", celebra Costas, que només va jugar dos anys al club perquè l'entitat, segons explica el periodista Enric Gil al llibre *Que lluny ens ha*

portat! 75 anys del Club Bàsquet l'Hospitalet, va cedir els seus equips femenins a l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS).

La barcelonina va aterrar al SESE, on primer va ser jugadora del primer equip, després va entrenar un cadet masculí, i, finalment, va debutar

**"Observar és brutal; pots aprendre de tothom en qualsevol moment", apunta**

com a directora tècnica: "Hi tinc records fantàstics. El SESE és un club familiar on es treballa molt bé i treuen jugadors i jugadores". Més tard, va tornar Club Esportiu Hispano Francès, en aquest cas com a ajudant del Primera Divisió B i va dirigir una temporada un cadet, i una altra, un júnior preferent. Dos anys a la Peña i, de nou, als seus orígens: al Col·legi Lestonnac. Costas és ara vocal de la Federació Catalana de Bàsquetbol en l'àrea d'escoles de bàsquet i 3x3.

"Mil gràcies per una conversa en què m'has fet viatjar en el temps. Realment m'omple transmetre valors a través del bàsquet, anar a les pistes i retrobar-me amb moltes persones, i entrenar els nens i nenes de pares i mares a qui vaig dirigir...", agraeix Costas, que podria escriure un llibre sobre els aprenentatges i anècdotes que li ha regalat l'esport de la seva vida.

**KRAVMAGA**

DEFENSA PERSONAL

MIXTO FEMENINO EXTRAESCOLARES

**DINAMIS SPORT**

**CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA**

**618 557 197**

**DEFENSA PERSONAL [SALA FITNESS INCLUIDA 1H PARKING GRATUITA]**

**KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM**

# cada dimecres fem barri



... a més de  
**700** botigues  
dels eixos comercials  
**líniaeixample**

L'únic setmanari de l'Eixample

## EXPOSITORS:

- **Encants Nous**  
Carrer de València, 548  
1 expositor
- **Mercat Sagrada Família**  
Carrer de Padilla, 255  
3 expositors (Porta 1, 2 i al bar)
- **Mercat de la Concepció**  
Carrer d'Aragó, 311  
2 Expositors  
(entrada per Aragó)  
(entrada Floristeria)
- **Mercat del Ninot**  
Carrer de Mallorca, 133  
2 expositors
- **Mercat Sant Antoni**  
Carrer Comte d'Urgell, 1  
6 expositors  
(Porta 1, 2, 3, 4, 5 i 6)
- **Supermercat Condis**  
Carrer de Mallorca, 542  
1 expositor
- **Mercat Fort Pienc**  
Carrer d'Alf Bel, 105  
1 expositor
- **Home Homing**  
Carrer de Padilla, 243  
1 expositor
- **Biblioteca Arús**  
Pg. Sant Joan, 26  
1 expositor
- **Vital-Ilit**  
Galeries d'Encants Nous  
Carrer de València, 548  
1 expositor
- **ACURA**  
Carrer del Bruc, 122  
1 expositor
- **Esportiu Rocafort**  
Carrer de Floridablanca, 41  
1 expositor
- **Seu Districte de l'Eixample**  
Carrer d'Aragó, 311  
1 expositor
- **Darthy**  
Carrer de Floridablanca, 114  
1 expositor
- **PSC Barcelona**  
Consell de Cent, 416
- **Espal Línia**  
Girona, 52

## No t'ho perdís



Foto: Twitter (@bcncultura)

### Sardines & Rumba

La Caseta del Migdia de Montjuïc torna a acollir aquest estiu la proposta Sardines & Rumba. Des del 13 de juliol i fins al 31 d'agost, aquest espai barceloní serà l'escenari dels concerts de rumba del grup Arrels de Gràcia, que el públic podrà gaudir mentre tasta les millors sardines a la brasa. Les nits de dimecres, doncs, es convertiran en les millors de la setmana. A més, com que l'activitat començarà a les vuit del vespre (i s'allargarà fins a la una de la matinada), els assistents podran veure la posta de sol amb una de les millors vistes de la ciutat.



## Famosos

"Em retiro", deia fa uns dies Rigoberta Bandini a *La Resistencia* de Movistar+. "Em retiro una estona llarga", matisava tot seguit, deixant una mica més tranquils el presentador, el públic i tots els fans. L'anunci de Paula Ribó (Barcelona, 1990), així es diu en realitat, arriba de forma inesperada, després d'haver viscut l'any més intens de la seva carrera, com a mínim a nivell mediàtic. La seva participació al Benidorm Fest, el festival de preselecció d'Eurovisió, la va acabar de catapultar a la fama i de consolidar un èxit que s'havia començat a cuinar el 2020, amb la cançó *In Spain we call it soledad*. Ara, l'artista ha detallat a Instagram que publicarà "una cosa rodona" i farà el final de gira durant la tardor, i que, després, se n'anirà "a viure a sota d'un cocoter per crear més cançons". D'altra banda, acaba de publicar *Así bailaba* amb Amaia Romero. Un *hit* més a la llista.

## La fitxa

### QUI ÉS?

**RIGOBERTA BANDINI**

### ÉS FAMOSA PER...

**Ser una de les noves cantants de moda**  
El Benidorm Fest la va acabar de catapultar a la fama

### QUÈ HA FET?

**Anunciar una retirada temporal**  
"Em retiro una estona llarga", ha dit a 'La Resistencia'

### A LES XARXES...

**Desconcert**  
Titulars i declaracions fora de context han confós els fans

## Llibres



**El Mag**  
Colm Tóibín

1933. Thomas Mann i la seva dona abandonen Alemanya anticipant l'horror del nazisme. Ell és l'escriptor més famós del seu temps, però quins secrets oculta? *El Mag* explica la història d'un home imperfecte i ambivalent. L'home que amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial va situar-se al costat fosc de la història. El pare de sis fills que va amagar la seva homosexualitat.

## Teatre



**Negatiu**  
Sílvia Navarro

Un projecte que aborda la figura de Robert Capa des d'una òptica de ficció. La trama repassa els fets més rellevants dels fotoreporters de guerra Gerta Pohorylle i Endre Ernő Friedman (creadors del pseudònim R.C.) i també porta a debat com ha canviat la concepció d'aquestes figures amb el pas del temps.

A la Sala Flyhard de Barcelona.

## Música



**Això no para**  
Cala Bera

El grup de "rap combatiu" (així es defineixen) Cala Bera ha publicat aquest mes de juliol el seu segon àlbum de llarga durada. Dos anys després de *Volum 1* (Flufi Records, 2020), els del Penedès tornen amb *Això no para* (Flufi Records, 2022), un disc que recull set cançons en català. Entre aquests nous temes destaca una col·laboració amb el DJ Plan B: *Lliçons*.

## Pelis i sèries



**Elvis**  
Baz Luhrmann

Un repàs per la vida i l'obra d'Elvis Presley (Austin Butler) a partir de la seva relació amb el coronel Tom Parker (Tom Hanks), el seu enigmàtic mànager. La pel·lícula explica des de l'ascens del mític cantant fins al seu èxit sense precedents, en un context de canvis als Estats Units. I, enmig de tot plegat, hi ha Priscilla Presley (Olivia De Jonge).

# ESTILS DE VIDA

## Vigila amb els gelats

Foto: Pexels



### ALIMENTACIÓ

**A**mb aquesta calor, a qui no li ve de gust un gelat? Tan refrescant, tan dolç... A més, n'hi ha de tots els gustos, mides, colors i olors, així que és fàcil trobar el "teu" gelat. Però, com en tot a la vida, no se'n pot abusar. Ara que som a l'època de l'any en què, per raons òbvies, es consumeixen més gelats, la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) recorda alguns aspectes no tan dolços dels gelats i ens proposa alternatives.

Les expertes Mariona Bolfegó i Montserrat Rabassa, professores col·laboradores dels Estudis de Ciències de la Salut de la UOC, expliquen que els gelats a base d'aigua, de llet o de nata tenen molt sucre, "com a mínim un 20% o un 30% del pes total". A més, tot i que són refrescants, no alleugen la set, sinó al contrari: la incrementen. A l'hora de triar un gelat (perquè difícilment hi podrem renunciar del tot), hem de tenir en compte que "com menys ingredients, millor"; és a dir, hem d'evitar els ultraprocessats. Si els podem preparar a casa, amb fruita triturada i congelada, també millor. I una alternativa saludable són els iogurts gelats amb una base que sigui 100% iogurt natural. N'hi ha als supermercats, diuen des de la UOC.

## Les claus .....

#### MASSA SUCRE

Els gelats a base d'aigua, de llet o de nata tenen massa sucre: sol ser un 20% o un 30% del seu pes total

#### FAN VENIR SET

Tot i que són molt refrescants, els gelats no alleugen la set, sinó que tenen l'efecte contrari: la incrementen

#### INGREDIENTS

Com menys ingredients tingui la composició d'un gelat, millor: hem d'evitar els ultraprocessats

#### IOGURTS GELATS

Una alternativa saludable són els iogurts gelats amb una base que sigui 100% iogurt natural

Foto: Pexels



Atenció psicològica via telemàtica

**Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic  
Psicòleg**



Depressió, Ansietat, Estrès  
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

[www.javiercentol.com](http://www.javiercentol.com)

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t



barri  
c'ell  
onta't

Surt.  
Gaudeix.  
Somia.  
Viu.  
Retroba't.

**amb TMB.**

**TMB**

Transports  
Metropolitans  
de Barcelona